

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΑΙΣΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΙΩΝΙΑΙ

ΑΡΙΘΜ. 16.
Τόμος Α΄.

Συνδρομή, άρχαμένη από 1. Ιανουαρίου έκάστου έτους, έτησία μόνων και προπληρωσία:
Πανταχοφ φράγκ. γρ. 20 ή μάρκ. 16.

ΕΤΟΣ Α΄.
τῆ 15/27. Αύγουστου 1885.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

ύπό Ι. ΞΕΝΙΑΔΟΥ (εικόν έν σελ. 244).

Ο Δημοσθένης πρωταγωνιστεί έν τῆ εθνική ἡμῶν ιστορία, εκπροσωπών τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ αὐτονομίου ἑλληνισμοῦ, αἰτίνας ἰσως ἤθελον παρέλθει ἀδοξοὶ καὶ ἀφανεῖς, εἰμὴ καθίστα δραματικώτερον τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ ὁ λιγύς οὗτος τῆς πνυκὸς ἀγορητής.

Τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο φαινόμενον, ὅπερ ἀναγράφει ὁ ἑλληνισμὸς έν τῆ καθόλου τῆς ἀνθρωπότητος ιστορία, ἐγκεντριζόμενος καὶ μετεμφυχοῦμενος εἰς ἕτερα ἑλληνικά φύλα, καὶ νέαν ἀεὶ ἐγκαινίζων ιστορικὴν περίοδον, παρεσκεύασε τὸ διπλοῦν μεγαλεῖον τοῦ Δημοσθένους, τὸ τε πολιτικὸν καὶ τὸ ῥητορικόν.

Περιστελλῶν καὶ συσφίγγων τὸν ἑλληνισμὸν έντός τῆς ἀρχαίας καὶ πρωτογόνου αὐτοῦ ἐστίας, καὶ έν πάσῃ ἄλλῃ πολιτικῇ ὑπεροχῇ ἐνορῶν τὸ εἰδεχθὲς τῆς δουλείας φάσμα, ἠγωνίσθη νὰ ἀνακαλέσῃ ἐκεῖνας τὰς δαφνοστεφεῖς τοῦ ἑλληνισμοῦ ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Ἑλλάς ἠρωϊκῶς ἀμυνομένη, διέσωσε τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς, τὴν ἀκαταγώνιστον τῶν βαρβάρων στρατιῶν ἀποσοβήσασα· ὠνειροπόλησε τὴν ἐπανάληψιν τῶν κλειῶν ἐκεῖνων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ τροπαίων κατὰ βασιλέως βαρβάρου, τὴν ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν ἐπιβουλεύοντος, καὶ διὰ τῆς ἀκαθέκτου τοῦ λόγου δυνάμεως ἠλεκτρίσας τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἀπονεναρκωμένην γενεάν, καὶ κατὰ τῆς ὁμοῦ δυναστείας μακρὸν καὶ δεινον ἀγῶνα προκαλέσας, ἐπεσφράγισε τὴν πρώτην τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου ἡλικίαν, ἐνθερμος τῆς ἐλευθερίας ὑπέρμαχος ἀναγραφείς.

Βεβαίως ὁ ἑλληνισμὸς, τσοαύτας καὶ τηλικαύτας ἠθικάς καὶ ὕλικὰς δυνάμεις κεκτημένος, ἐνὸς μόνου εἶδετο,

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α΄.

ἦτοι τῆς εθνικῆς ἐνότητος, ἵνα μεγαλοουργήσῃ, τοῦ δὲ ἀπαιτήτου τούτου ὄρου ἡ ἐπίτευξις προσδοκᾶτο οὐχὶ πλέον ἀπὸ τῶν έν Ἑλλάδι πολιτειῶν, αἰτίνας ἐξαντληθεῖσαι εἰς τὸν περὶ τούτου ἀγῶνα εἶχον περιέλθει ἐναλλάξ εἰς οἰκτρὰν παρακμὴν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐξόντωνσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπαπειλοῦσαν, ἀλλ' ἀπὸ ἑτέρας ἑλληνικῆς φυλῆς, καθυστερούσης

μὲν τέως έν τῷ σταδίῳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀφανοῦς, ἤδη δὲ διωργανωθείσης καὶ ἐντελῶς ἐξελληνισθείσης, σφριγώσης καὶ νεαζούσης· καὶ ὁ Δημοσθένης τοιαύτας πολιτικὰς βλέψεις ἔχων, ἤθελεν ἀναγραφῆ βαθύτερος πολιτικός, έν τῷ παρελθόντι ὡς έν κατόπτρῳ τὸ μέλλον προορῶν καὶ προοιωνιζόμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπολιτεύθη κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις λίαν ὕψηλῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἐξόχου βαθμοῦ, ὃν κατεῖχε τὸ κλειῶν τῆς Παλλάδος ἄστου έν τῷ λοιπῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ, καὶ ἐντεῦθεν ἐκτῆσατο τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο γόητρον, ὅπερ ἀπαραμείωτον διὰ τσοσούτων ἤδη αἰῶνων διελθόν, ἠλεκτρίζει καὶ νῦν τὰς καρδίας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΥΜΒΟΣ.

Ἔγεν. 16. Ἀπριλίου 1820, † 12. Αύγουστου 1885.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ Δημοσθένης ὡς ἡγέτης τῆς έν Ἑλλάδι πολιτικῆς καθ' οὗς χρόνους ἡ έν Μακεδονία ἰδρυθεῖσα ἰσχυρὰ μοναρχία ἐπεκαλεῖτο τὴν σύμπραξιν τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς μεγαλεπήβολον ἐθνικὸν μεγαλοῦργημα, ὡς ἀριστοτέχνης δὲ τοῦ λόγου ἀνομολογεῖται ὁ ὑπατος πάντων τῶν ἀγορητῶν τοῦ δημοσίου βήματος τοῦ τε ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου. Διδ' ὡς έν πάσῃ κοινοβουλευτικῇ πολιτεία ὁ συνδυασμὸς τῆς πολιτικῆς συνέσεως καὶ τῆς εὐγλωττίας ἀναδεικνύει τοὺς ἐξοχωτέρους πολιτικούς, οὕτω καὶ ὁ Δημοσθένης, ἀμφοτέρων τούτων τῶν προσόντων εὐμοιρῶν, διετέλεσεν

αείποτε πλειονοψηφών ἐν τῷ ἀττικῷ κοινοβουλίῳ μεθ' ὅλην τὴν σφοδρὰν ἀντιπολίτευσιν, ἧς τὰς πολιτικὰς θεωρίας ἀπεκάλει ἐν τῷ ἀκράτῳ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐθνοουσιασμῷ ἀντικρύς προσδοκίαν. Καίτοι ἀπειλκτικῶς προσέβαλλεν ἕξεις καὶ ἦδη προσφιλῆ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ, οὐχὶ τὰ ἡδέα ἀλλὰ τὰ βελίτω λέγων, καίτοι διελέγετο περὶ λεπτῶν ζητημάτων, αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν θυγόντων, καίτοι πειρώμενος ν' ἀναπληρώσῃ ἀπὸ τοῦ ἐκνευρισμένου δήμου ἀρεμάνιον φυλὴν πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαίων τοῦ ἑλληνισμοῦ, πικρότερον ἢ θαυπετικώτερον ἐξήλεγχε τὸν ἐκρουθὸν βίον, οὐδὲν ἤττον τῆς ἀπολύτου ἐτύγχανε πλειονοψηφίας ὁ ἀτρόμητος οὗτος ἐλεγκτής, διότι ἠπίστατο νὰ στρέφῃ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς ὁ μαχητὴς τὸ ξίφος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. Ἀνεξάντλητος ἦν ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν, εὐφύστατος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν λέξεων, ἀμίμητος ἐν τῇ ἐντέχνῳ τῶν περιόδων κατασκευῇ, δαφιλῆς εἰς τὰς λοιπὰς λεκτικὰς χάριτας, δι' ὧν ἀχμαλωτεύων ὡς εἶπεν τὸν ἀκούοντα ἐδέσποζε τῆς καρδίας αὐτοῦ. Τίς καὶ ἦδη διεξερχόμενος τὰ πνευματικά αὐτοῦ ἀριστουργήματα, δὲν γονυπετεῖ ἐνώπιον τοῦ Φειδίου τούτου, ἐκείνους τοὺς παλμούς αισθανόμενος, οὐς κάλλει πάσα εὐγενῆς καρδία εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τηλικαύτης πολιτικῆς ἀρετῆς καὶ φιλοπατρίας, διὰ νευρώδους καὶ ἐντέχνου γλώσσης ἐνσαρκουμένης; Τίς δὲν ἰνδαλματίζει νοερώς ἐν ἐαυτῷ τὸν κλεινὸν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν σύμβουλον πειρώμενον διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ὡς διὰ γαλβανισμοῦ νὰ ἐγγύσῃ νέαν ζωὴν καὶ νέαν δύναμιν, ἵνα μὴ δύσῃ ὁ παμφαῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀστήρ ἐν τῇ ὁσημέρῳ ἐπιτετατομένη πολιτικῇ θυέλλῃ;

Ἡ κρισιμοστάτη τῶν περιπετειῶν, ἧς ὑπέστη ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ πολιτικῷ αὐτοῦ βίῳ ἐστὶν ἢ κατὰ Κτησιφῶντος γραφὴν παρανόμων, δι' ἧς ἡ ἀντιπολίτευσις, ἧς αἱ πολιτικαὶ θεωρίαι κατίσχυσαν ἡδὴ τῶν ἀγώνων τοῦ δήτορος, προὔτιθετο νὰ ἐξελεγγὴ πλημμελεῖ τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ Δημοσθένους, καὶ κακόνουν τῇ πολιτείᾳ, ἀλλ' αὐτὸς βῆτορικώτερος ἐαυτοῦ ἀναδείχθει, μετὰ τηλικαύτης τέχνης καὶ ἀπαρμιλλοῦ εὐφραδείας συνηγόρησεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, καίπερ διατελοῦν ἦδη ὑπὸ τὸ κράτος ἐτέρας πολιτικῆς, ὑπὸ τῆς μακεδονικῆς ὑπεροχῆς ἐγκαινισθείσης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀκαθέκτου ἐκείνης ρητορικῆς ἀιχμαλωτευθέν, ἐξεδώκε παμφηφεί ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ περιφανοῦς πολιτικοῦ, ἀποφανθὲν ὡς δικαίως ἀπονεμηθέντα τὸν διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου χρυσοῦν στέφανον, ὅτι διατελεῖ

πράττων καὶ λέγων τὰ ἀριστα τῷ δήμῳ. Διὸ καὶ τις τῶν περιφανῶν τῆς ἀρχαιότητος κριτικῶν, Διον. ὁ Ἀλικαρνασσεύς, τὸν περὶ στεφάνου λόγον, ἐν ᾧ ἐξήντησεν ὁ ῥήτωρ πᾶσαν τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ ἐπίνοιαν, κράτιστον πάντων ἀποφαίνεται.

Καὶ ἐνέπνευσε μὲν τῷ Δημοσθένει τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὄρμηῖν ἢ ἐν τῇ Ἡλιάδι εὐγλωττος ἀγόρευσις τοῦ Καλλιστράτου, οὐτίνος ἠροάσθη καὶς ἐτι ὧν, ἀλλ' οὔτε ἡ διδασκαλία, οὔτε ἡ φύσις συνέπραξαν εἰς τὴν θαυμαστὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεδαίξε μέγαν τοῦ βήματος ἀγορητὴν, τὸ μὲν δι' ἐνδελεχοῦς καὶ συντόνου μελέτης, καὶ ἄλλους μὲν τῶν ἀρχαίων προσθησάμενος, ἰδίᾳ δὲ τὸν Θεουκιδίδην, ὃν καὶ πολλάκις ἀντέγραψε, καὶ ἀφ' οὗ πολλάς ἠρύσατο γνώμας, τὸ δὲ καὶ διὰ συνεχῶν καὶ ἐπιπῶνων ἀσκῆσεων σωματικῶν, δι' ὧν καὶ ἄλλας μὲν τοῦ σώματος ἐκρῦθιμοὺς κινήσεις ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον μετέβαλε, καὶ δὴ καὶ φωνῆς ἡχηρᾶς καὶ εὐφρόγγου ἡμιοίρησε, ἀνα πᾶσαν ἐκείνην τὴν ὑπαίθριον ἐν τῇ πνυκὶ ὀμήγηριν ἐξικουμένης, προσὸν ἀπαραίτητον τῷ δημηγόρῳ, μάλιστα ἐν ταῖς ἀρχαίαις τῆς Ἑλλάδος πολιτείαις, ἐν αἷς, ὡς οὐκ ἐχοῦσαι τὸν ἀριθμητικὸν ὄγκον τῶν καθ' ἡμᾶς, ἵνα ἀντιπροσωπεύωνται δι' ὀλίγων, τὰ κοινοβούλια ἀπαρτιζόμενα ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν, ἦσαν πολυπληθέστερα, καὶ ὡς ἐν ὑπαίθρῳ συνεδριάζοντα ἐχρηζόν βεβαίως καὶ ἀγορητῶν, στεντορεῖαν κεντημένων τῶν φωνῆν, εἰς ὁ καὶ ὁ Δημοσθένης ἤσκησεν ἑαυτὸν, ἀγορευῶν ἐν τῇ ἀκτῇ ἐνώπιον τοῦ κλυδωνιζομένου πόντου, καὶ ἐν τῷ βόχθῳ ἐκείνῳ τῶν κυμάτων ἐθίζων ἑαυτὸν εἰς τὴν εὐχὴν καὶ εὐφρογγὸν ἀπαγγελίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιδείξεις τοῦ θυροβούντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πλῆθους.

Οὕτως ὁ Δημοσθένης παρασκευασθεὶς εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ τὸ ρητορικὸν στάδιον ἐκόσμησε τὸ βῆμα ἐκείνο τῆς ἀρχαιότητος, ἀφ' οὗ ἀντήχησεν ἡ θεσπεσία φωνὴ τοσοῦτων καὶ τηλικούτων περιφανῶν ῥητόρων, καὶ τὴν ἀλθιειαν πάντοτε ὀρθοτομῶν δὲν κατίσχυσε μὲν νὰ σώσῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπολεσθὲν εἰς τὰ αἵματόφυρτα τῆς Χαίρωνειας πεδία, ἀπληθάντισεν ὅμως τὴν ἐλληνικὴν διάνοιαν διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὅτινους οὐ μόνον πρόκεινται ἀνεξάντλητον διδασκαλίαν ταμιῶν τοῦ τε πολίτου καὶ τοῦ πολιτευομένου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔσοχα ἀρχέτοπα, ἀφ' ὧν ἀπηρτίσθη ἡ ἐπιστημονικὴ τῆς ῥητορικῆς θεωρία, τῆς ὑπερφουῖας ταύτης δυνάμεως, τῆς πειθούης δημιουργοῦ κατὰ Πλάτωνα, δικαιοῦσαι τὴν κρίσιν τοῦ Ρωμαίου κριτικοῦ Demosthenes pene lex orandi fuit.

ΠΕΡΙ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΤῶΝ ΦΥΤΩΝ.

Ἡ μεγίστη διανοητικὴ ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἐλαφρότατος σπασιμὸς τοῦ ἐγγυματικῷ ζῴῳ εἶνε ἀπόρροια ἐνιαίας τινὸς καὶ θείας δυνάμεως. Τοῦτο δυσκόλως θὰ παραδεχθῆ πᾶς, ὅστις ἀντραφῆ με τὰς παραδεδομένας θεωρίας, αἷτινες εἶνε αἵμαί τοῦ ἡμετέρου σεβασμοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἱστορίαν των, ἀλλὰ καὶ πολὺ μᾶλλον, διότι σκοποῦσι καὶ κατορθύνουσι νὰ ἱκανοποιῶσι τὰς ἡθικὰς ἡμῶν ἀνάγκας. Ἡ νεώτερα μηχανικὴ θεωρία περὶ τῆς φύσεως πλουτίζει μόνον τὰς γνώσεις ἡμῶν, ἀλλ' ἀπογυμνᾷ ἀφ' ἐτέρου τὴν ψυχὴν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ θέλοντες νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς δὲν ἔχουσι, καθ' ἡμᾶς, τὸ δικαίωμα τυφλῶς ν' ἀνίστανται εἰς τὸ ἰσχυ-

ρὸν τοῦτο βεῦμα, ὅπερ ἀναμφισβητήτως μέγαν παράγοντα σχηματίζει ἐν τῷ βίῳ τοῦ παρόντος χρόνου. Μόνον ὁ ἀκριβῶς γινώσκων τι δύναται περὶ αὐτοῦ νὰ κρίνῃ, ἢ ν' ἀπορρίψῃ, ἢ μετὰ λόγου νὰ παραδεχθῆ αὐτό. Ὅτι δὲ δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀπλῆς καὶ ἀναξίας προσοχῆς παιδιᾶς, ἀποδεικνύει ἡ γενικὴ παραδοχὴ, ἧς ἔτυχον αἱ πρώτοι ἐπὶ τοῦ Δαρβίνου ἐκτεθεῖσαι αὐταὶ ἰδέαι παρὰ τῶν ἐξοχωτέρων συγχρόνων φυσιοδιφῶν.

Ὅπως ὁ ἐπὶ λείας καὶ ἠρέμου ἐπιφανείας ὕδατος ριφθεὶς λίθος, οὕτω καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ σχηματίζει ἠρέμα καὶ ἀθροῦβως μελλόντας καὶ εὐρυτέρους κύκλους, ἀναδεικνύεται δὲ νικηφόρος καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κλάδους,

ὅστινες φαίνονται ἕως διόλου μακρὰν πάσης φυσικοεπιστημονικῆς παρατηρήσεως.

Διαίρει καὶ βασιλεύει! Τοῦτο δύναται νὰ λεχθῆ καὶ περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τόσοσόν ὅσον καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς. Ἡ ἀδιάλειπτος παρατήρησις τοῦ τελείου συνόλου θολοῖ τὸ βλέμμα καὶ ταράσσει τὴν αἴσθησιν, ἐν ᾧ ὀξύνεται ὁ ὄφθαλμός ἡμῶν παρατηρῶν τὰ καθ' ἕκαστα καὶ τὰ γινόμενα. Ὁ παρατηρῶν τὰς μακρὰς σειρὰς τῶν ἀναπτυσσομένων ζῴων καὶ τῶν φυτῶν φθάνει βαθμηδὸν εἰς ἀπλουστεροὺς πάντοτε τύπους, ὅστινες δυσχερέστερον δύναται ἐλλόγως νὰ διακριθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἕως ὅτου κατέλθῃ ἐπὶ τέλους εἰς μέγα βασιλείον πρωτογενῶν ὑπάρξεων, ἧς εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ χωρίσῃ εἰς ζῶα καὶ φυτὰ. Ἐπὶ δεκαετηρίδας ἔλας οἱ ζωολόγοι παρεχώρησαν τοῖς βοτανικοῖς ὄργανισμοῦς τινας, ὅσων τοὺς σπόγγους, τοὺς μύκητας κλπ. καὶ οὗτοι πάλιν ἀπέρριψαν αὐτούς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κατατάξωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ἴδιον σύστημα. Ἡδὴ συνεφώνησαν νὰ χωρίσων αὐτοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα πρώτιστα καὶ νὰ θεωρῶσι τὸ βασιλείον τοῦτο ὡς βῆσιν καὶ κορυμὸν τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὁ κρίκος οὗτος τῆς ἀναπτύξεως ἠδύνατο νὰ ἔχῃ καὶ κενά, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν, ἵνα καταπίσωσιν ἰσχυρογνώμονας ὁπαδοὺς τῆς συστηματικῆς θεωρίας τῆς φύσεως, πειραματικῶς ν' ἀποδείξωσι τὸ πρᾶγμα. Ἐδει ν' ἀποδείχθῃ λοιπὸν ὅτι αἱ κυριώτεραι διαφοραὶ τῶν ζῴων καὶ φυτῶν τελειοτέρων εἰδῶν, ἢ θρέψις καὶ ἡ κίνησις ὑπὸ αὐστηρῶς ἐπιστημονικῆν ἔννοιαν δὲν ἀποτελοῦσιν ἀρχὰς διακριτικὰς, διότι αἱ διαφοραὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς συστάσεως ἀπὸ μακροῦ ἦδη ἐξωμαλύνθησαν, καὶ μάλιστα ἀφ' ὅτου τὸ κύτταρον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τε τῷ ζῴῳ καὶ τῷ φυτῷ ὡς ὁ κύριος ὁμοιοειδῆς οἰκοδομητικὸς λίθος, ὁ σχηματίζων τὰ πλάσματα ἀμφοτέρων τῶν βασιλείων.

Τὸ φυτὸν ἐκφυλάττει τὴν τροφὴν του ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ βάλλει τὰς ρίζας του, αἱ γεώδεις καὶ ἀλκαλικαὶ ἐνώσεις αὐτοῦ χορηγοῦσιν αὐτῷ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἀπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αἵρου παραλαμβάνει τὸ ἀνθρακικὸν ὀξυ καὶ ἀποβάλλει τὸ ὄξυγονον· ἐν ᾧ τὸ ζῶον δαπανᾷ ὄξυγονον, ἀποδίδει ἀνθρακικὸν ὀξυ καὶ τρέφεται, ἐὰν μὴ ἐκ τῶν ὁμοίων του, τοῦλάχιστον ὅμως ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν.

Γίνεται ἄρα ἀκριβῶς ἡ ἀντιθετος πρᾶξις. Ἀλλὰ δὲν διεξάγεται αὐστηρῶς, διότι ἡ ἕξις, ἡ τις παρασιτικῶς ἐπὶ τοῦ δένδρου ζῆ, τρέφεται καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ φυτῷ ἐξειργασμένων ἦδη οὐσιῶν, ὅπως αὐτὰ χρησιμεύουσι ὡς τροφή τῷ ζῴῳ, καὶ αἱ λιαν ἀξιοπερίεργοι παρατηρήσεις περὶ ἐντομοφάγων φυτῶν ἀναντιρρήτως ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ ἠρέμος φυτικὸς κόσμος κρύπτει ἐν ἐαυτῷ πλείστα (περὶ τὰ 300) εἶδη πλασμάτων, ἅτινα εἰςχωροῦντα εἰς τὸ ζωϊκὸν σῶμα δολοφονοῦσιν αὐτό. Ἐπὶ ὕγραυ τάπητος βρύων ἐγγὺς ἑλοῦς τινὸς ἢ βάλλου βλέπομεν συχναίως θελητικῶν καὶ κομφῶν φυτῶν, ὅπερ συλλαμβάνει μίαις καὶ ἄλλα μικρὰ ἔντομα κλεῖον τὰ εὐαίσθητα ὄργανά του. Τὸ συλληφθὲν ζῶον πέπτειται ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ φυτοῦ, ὅπως ἤθελε πεφθῆ καὶ ἐντὸς ζωϊκοῦ στομάχου ὑπὸ τινος ὕγραυ ὁμοίου τῆς πεφθῆ, ἐκκρινόμενον ὑπὸ ἀπείρων ἀδενίσκων, ἀπαλύνοντος τὰ σαρκώδη μέρη, διαλύοντος αὐτὰ καὶ καθιστώοντος χρήσιμα εἰς ἀπομύζωσιν ὁμοίαν τῇ πῆφει. Καὶ τὸ φυτὸν ζῆ ἀπὸ τῶν ζωῶν τούτων, αὐξάνεται καὶ ἐνδυναμοῦσται ὅσον περισσώτερα συλλαμβάνει, ὡς ἀπέδειξαν πειράματα, καθ' ἃ τοιαῦτα φυτὰ ἢ τεχνητῶς ἐσιτίσθησαν διὰ λευκώματος καὶ μικρῶν τεμαχίων κρέατος ἢ ἀφῆθησαν ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Τὰ τρεφόμενα ἐπολλοπλασιαζόν ὄργανά τινα αὐτῶν καὶ κυρίως τὰ χρησιμεύοντα

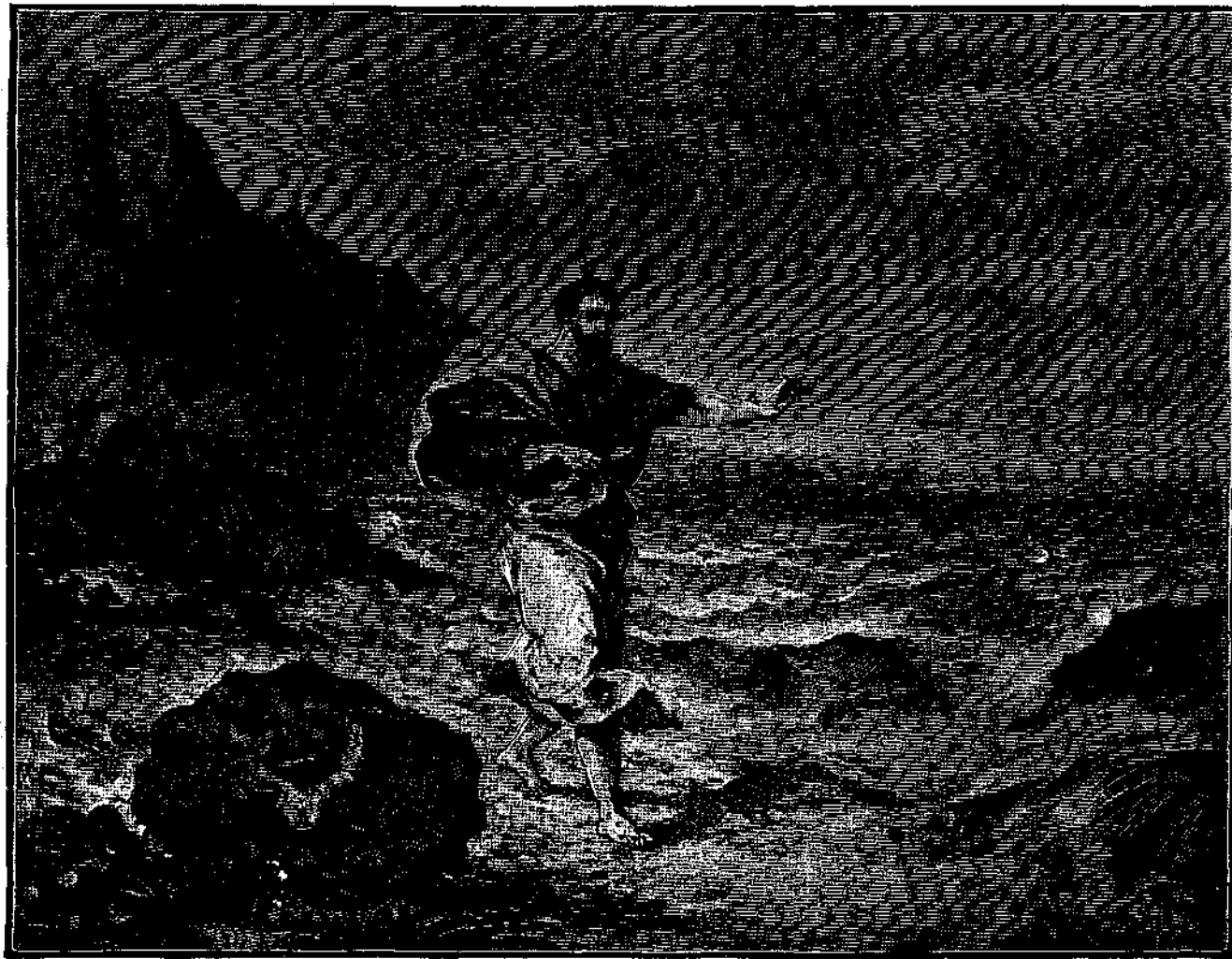
εἰς μὀρφωσιν τοῦ σπέρματος. Μετὰ τὰ ῥήγματα ταῦτα εἰς τὴν ἀκρί τοῦδε θεμελιώδη θεωρουμένην ἀρχὴν ἔδει βεβαίως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αὕτη ὑπῆρξε θεωρία στηριζομένη εἰς πεπλανημένην καὶ ἐλλιπεῖ γνῶσιν τῶν πραγμάτων. Μετὰ μείζονος ἔτι ἰσχυρογνωμοσύνης ὠχυρωίθησαν οἱ ἀντίπαλοι αὐτῆς ὀπισθεν τοῦ δευτέρου αὐτῶν προτειχίσματος, ἧτοι τῆς διαφορᾶς τοῦ ζῴου ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὡς πρὸς τὸν τόπον, — διότι τὸ μὲν φυτὸν εἶνε προσκεκολλημένον εἰς τὸ ἐδαφος, ἐφ' οὗ κατὰ τύχην ἔπεσεν ὁ σπόρος, τὸ δὲ ζῶον δύναται ἐλευθέρως καὶ κατὰ προαίρεσιν νὰ κινήθῃ. Καὶ πρᾶγματι ἡ θέσις αὕτη ἐπὶ μακρὸν ἐφαίνετο δυσάλωτος καὶ ἀπόρητος, καὶ κατώρθωσαν μὲν διὰ προσεκτικῆς παρατηρήσεως τῆς φύσεως νὰ προσπελάσωσιν αὐτῇ, λιαν δὲ ἐνδιαφέρουσαι ἐρευναι, ἧς ἐνταῦθα δέον νὰ παραλείψωμεν, ἀπέδειξαν τὸν κατὰ νόμον χρωματισμὸν καὶ σχηματισμὸν τῶν ἀνθέων· ἢ τὸσην ποίησιν ἐνέχουσα κλίσσις τῶν φυτῶν πρὸς τὸν ἥλιον, ἢν τινες ἐξῆγησαν ὡς πόθον τῶν φυτῶν πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦτον τῆς δημιουργίας, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὅτι παρακωλύεται ἡ αἰσῆσις πρὸς τὸ προσήλιον μέρος· τὸ κλεισμιον φυτῶν τινῶν κατὰ πᾶσαν ἐπαφὴν ἐξηγήθη δι' ὀρισμένων τινῶν καὶ νευρικὸν ἐρεθισμὸν ἐνθουμιζόντων μηχανικῶν φαινομένων, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦσαν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰς σπουδαῖαι αἱ παρατηρήσεις αὗται, ἐν τούτοις δὲν ἐσαφηνίζον τὸ ὕφ' ἡμῶν ῥῆθ ἐξεταζόμενον θέμα.

Καὶ πάλιν ὁ Δαρβίνος ἀπέδειξεν, ὅτι ἀναμφιβόλως καὶ τὰ φυτὰ κέκνηται τὴν δύναμιν πρὸς παραρτητικὴν κίνησιν. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀναρριχωμένων φυτῶν πραγματείᾳ του ἐξέφρασε τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι τὰ φυτὰ τότε αποκτώσι καὶ ἐξασκοῦσι τὴν δύναμιν τῆς κινήσεως, ὅταν πρόκηται νὰ προσκορισθῶσιν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν τινα, ἀλλὰ ταύτην σπανίως ἔχουσι, διότι εἶνε προσκεκολλημένα εἰς τὸ ἐδαφος, ἢ δὲ τροφή φέρεται αὐτοῖς διὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς. Ὅσοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἦδη τοῦ 1870 ὁ Δαρβίνος ἐγνομώτευσε, ὅτι ὁ ἰδιόζων τρόπος τῆς κινήσεως τῶν ἐλικοειδῶν φυτῶν δύναται ν' ἀναχθῆ εἰς ἰκανότητα πρὸς κίνησιν κοινὴν εἰς ὅλα τὰ φυτὰ καὶ γινόμενὴν μόνον σπανίως ἔνεκα ἐξωτερικῶν λόγων. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ Δαρβίνος κατόπιν διὰ πλείοτέρων καὶ προσεκτικωτέρων ἐρευνῶν. Ἐῦρεν ὅτι ἡ ἀπὸ ἐξωτερικῆς τινος δυνάμεως ἀνεξάρτητος κυκλικὴ περιστροφή, ἢν παρετήρησε κατὰ τὰ ἄκρα βρωσιῶν, ἐμέτρησεν ἀκριβῶς κατὰ χρόνον καὶ ᾗρων καὶ παρῳμοίωσε μὲ τὴν ἀφῆν χειρὸς πρὸς τὴν στήριγμα, ἐνυπάρχει εἰς ὅλα τὰ φυτὰ ἀδιακρίτως. Αἱ κινήσεις αὗται εἶνε διάφοροι κατὰ τὰ διάφορα μέρη τῶν φυτῶν, διότι ὑπάρχουσι φυτὰ ψηλαφῶντα περίεξ ἑαυτῶν καὶ ἀναρριχώμενα, πολλὰ λαμβάνουσιν ἀπέναντι τοῦ φωτὸς ἰδιάζουσιν θέσιν, μέρη τινὰ αὐτῶν κλίνουν πρὸς τὴν γῆν καὶ ἄλλα στρέφονται ἀπ' αὐτῆς — ὅλα ταῦτα καὶ πλείοστα ἄλλα εἶδη κινήσεως παρετηρήθησαν ὑπὸ τοῦ Δαρβίνου, ἐδοκιμάσθησαν διὰ πειραμάτων καὶ ἐπαβεβαιώθησαν. Κυρίως ὅμως ἡ κίνησις τοῦ φυτοῦ συγκεντροῦται ἐν τῇ ῥίζῃ αὐτοῦ· ἐὰν αὕτη ἐξέληθ τοῦ ἐλύτρου της, στρέφεται πρὸς τὰ κάτω καὶ ζητεῖ, βοηθομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτῆς αὐξήσεως κατὰ μήκος καὶ πλάτος, νὰ εἰςχωρήσῃ εἰς τὸ ἐδαφος. Τόσον ἰσχυρὰ εἶνε ἡ δύναμις, ἢν ἐξασκοῦσιν αἱ ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσαι ἰδιότητες τῆς κινήσεως καὶ αὐξήσεως, ὥστε ρίζα π. χ. φασηλόλου ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν ἐξασκεῖ τὸσην ἐνέργειαν, ὅσην παράγει καὶ πίεσις τεσσάρων λιτρῶν. Ἡ τόσον σημαντικὴ αὕτη ἐξωτερικεῦσι τῆς δυνάμεως ἐξηγεῖ ἐπίσης τὴν ῥιζοβολίαν τῶν φυτῶν ἐπὶ πετραῶδους ἐδάφους. Ἡ καθ' ὕπνου κίνησις πολλῶν ἀνθέων σκοπεῖ πύθα-

νώς να προφυλάξη τα ἄβρα μέρη ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ τῆς νυκτος ἀέρος· αὕτη εἶνε ποικιλωτάτη, διότι συχνάκις οὐ μόνον φύλλα, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ μόνον τῶν φύλλων τούτων κάμνουν τὰς κινήσεις ταύτας, καὶ ὅτε μὲν κάμπτονται πρὸς τὰ ἄνω, ὅτε πρὸς τὰ κάτω, ἄλλοτε δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, καὶ ἄλλοτε στρέφονται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα. Ἐἴτε λοιπὸν προκαλεῖ μηχανικῶς ἡ ἀπουσία τοῦ φωτός τὴν ἐνεργειαν ταύτην, εἴτε χρησιμεύει μόνον ὡς σύνθημα πρὸς ἐναρξιν αὐτῆς, εἶνε ὅλως ἀδιάφορον, ἀποδεικνύεται ὁμως ἐκ τούτου φανερώς τὸ πολλαπλοῦν εἶδος τῆς κινήσεως τῶν καθ'.

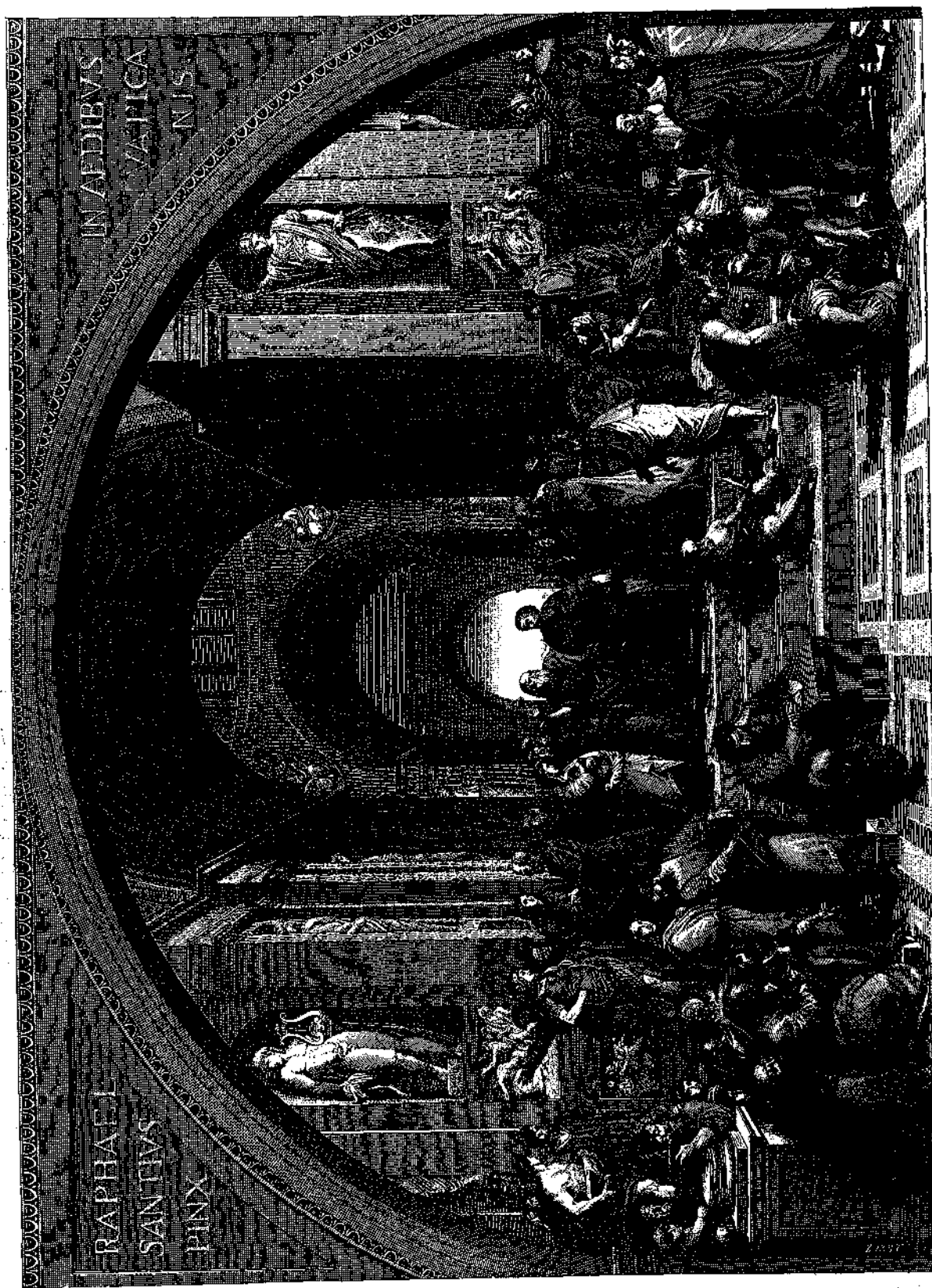
χάρις εἰς αὐτὴν οἱ βλαστοὶ ταχύτατα ἀφίνουσι τὸν κόλπον τῆς γῆς. Ἦθελομεν δὲ λίαν ἐκταθῆ ἑνταῦθα, ἐὰν καὶ μόνον ἀνεφέρομεν ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ὁ Δαρβίνος ἔκαμεν εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς ἃς ἔλαβε παρ' αὐτῆς διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς πείρας τὴν αἰτουμένην ἀπόκρισιν. Ἡ ἀπόκρισις αὕτη δίδει ἡμῖν πάντοτε νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι τὰ φυτικά ὄργανα ἔχουσιν αὐτοτελεῆ ἱκανότητα πρὸς κινήσιν καὶ ὅτι αὕτη πανταχοῦ ἐκφαίνεται, ὅπου πρόκειται νὰ προσπορισθῶσι τὰ φυτὰ ἐν τῷ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνι ὠφελειάν τινα ἐξ αὐτῆς. Πρὸ πάντων φαίνεται τοῦτο, ὡς παρατηρήθη ἤδη,

Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΑΠΑΓΓΕΛΛΩΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. (Ἑρμηνεία I. Ξενιάδου ἐν σελ. 240).

ἑκαστα μερῶν, ὅτι ἐν αὐταῖς ὑπάρχει διακεκριμένη τις πρὸς τοῦτο δύναμις, ἢν τινὰ ὅπως δῆποτε δυνάμεθα νὰ παραβῶμεν μετὰ τὴν διὰ τῆς βουλήσεως τῆ μεσολαβήσεως τῶν νεύρων διεξαγομένην κινήσιν. Πόσον δὲ εὐαίσθητα εἰς τινὰς ἐρεθισμοὺς εἶνε τὰ ὄργανα φυτῶν τινῶν, ἀποδεικνύουσι τὰ πειράματα τοῦ Δαρβίνου περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς φαλακρίδος. Εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι ποδῶν, ὅπου τεμάχιον ξύλου οὐδεμίαν σκιὰν ἔριπτε πλέον ἐπὶ λευκοῦ χάρτου, τὸ φυτὸν τοῦτο ἐπηρέαζετο εὐκρινῶς ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας, οἱ βλαστοὶ τοῦ ἔκλινον πρὸς τὸ φῶς καὶ ἡ κλίσις αὕτη διήρκει καὶ ἀφ' οὗ τὸ φῶς ἀπεμακρύνετο — ἐναργῆς βεβαίως ἀπόδειξις, ὅτι τὸ φῶς ἐνεργεῖ μόνον ὡς μέσον ἐρεθιστικὸν καὶ δὲν εἶνε αὐτενεργὸς αἰτία τῆς κινήσεως. Εὐνόητόν εἶνε, ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη εὐαίσθησις ἀναβλαστανόντων φυτῶν ἀπέναντι τοῦ φωτός εἶνε ὠφελιμοτάτη, διότι

εἰς τὴν ῥίζαν· ὁ Δαρβίνος ἐπιλέγει ἐν τέλει τοῦ ἔργου του τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου ὄrganου. „Τὸ θαυμασιώτατον ὄργανον τῶν φυτῶν εἶνε ἡ αἰχμη τῆς ῥίζης. Ἐὰν αὕτη ὀλίγον τι πιεσθῆ, ἢ κατῆ, ἢ ἐγκοπῆ, μεταφέρει τὸν ἐρεθισμὸν εἰς τὸ ἀμέσως ἐπ' αὐτὴν κείμενον μέρος καὶ παρακινεῖ αὐτὸ ν' ἀποστραφῆ ἀπὸ τῆς προσβληθείσης πλευρᾶς. Τὸ δὲ παραδοξώτερον, ἡ ἄκρα αὕτη τῆς ῥίζης κειμένη μετὰ δύο ἀντικείμενων, ὧν τὸ μὲν εἶνε σκληρότερον, τὸ δὲ μαλακώτερον δύναται νὰ διακρίνη αὐτά. Ἐὰν δὲ αἰσθανθῆ ὅτι τὸ ἔδαφος εἰς τὴν μίαν πλευρὰν εἶνε ὑγρότερον παρὰ εἰς τὴν ἄλλην, ἐπίσης μεταδίδει ἐρεθισμὸν εἰς τὸ ὑπεράνω κείμενον μέρος καὶ τοῦτο κάμπτεται πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ὑγρασίας. Ἐρεθιζομένης δὲ τῆς ἄκρας διὰ φωτός, τὸ συνορεῖον μέρος συγκάμπεται ἀπὸ τοῦ φωτός, ἐρεθιζομένης δὲ αὐτῆς ὑπὸ τῆς βαρύτητος, κλίνει τὸ μέρος

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ἐκὼν τοῦ Ραφαήλ ἐν τῷ Βατικανῷ.

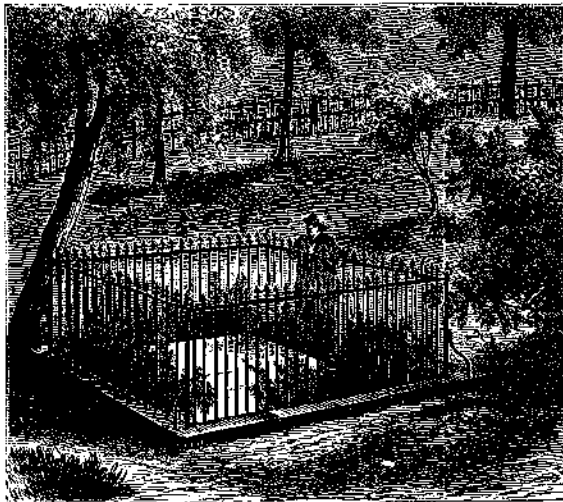

πράγμα δροσερό και απαλό να με βαραινει άπάνου στον ώμο. Ήτο το κεφάλάκι της που το στήριζε βαρεμένο από τον ύπνο επάνω μου και έννοιωθα το τσαλάκωμα εκείνο των κορδελιών και των δαντελλιών στα μαλλιά της. Έτσι έμεινε ακίνητη ως την ώρα που τα άστρα του ουρανού εχλώμισαν και πήγαιναν να σβυσθούν στην ημέρα. Και εγώ την έβλεπα, όλιγο ταραγμένος, αλήθεια, μέσα βαθειά στον έαυτό μου, αλλά και δυναμωμένος όλο ένα από την

καθαρή καρδιά που λαβαίνει κανεις 'ε τέτοια λαμπρή νύχτα, που δεν άφίνει στον άνθρωπο ποτε κακοίς ιδέαις. Έτσι τριγύρω μας εξακολουθούσαν τα άστρα τον σιωπηλό δρόμο τους, ήσυχα και τακτικά 'σαν ένα μεγάλο κοπάδι, και κάπου-κάπου φρανταζόμουνα ότι ένα απ' εκείνα τα άστρα, το πλειό καλό και λαμπρότερο είχε χάσει τον δρόμο του και ήλθε κι' εκάθισε επάνω στον ώμο μου για να κοιμηθ-η.....
(A. Daudet.) Μετάφρασις J. N.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ.

Ο εν τή νήσω της άγιας Έλένης τάφος του μεγάλου Ναπολέοντος φέρει από τινων έτων διπλήν τραγικήν ανάμνησιν, καθότι εν τή αύτ-η ήπειρω απέβρωσε και ο άπόγονος του ένδόξου Αυτοκράτορος Ναπολέον ο Δ', ως όνομάζουσιν οι βοναπαρτισται τον πρίγκηπα Λουδοβίκον Ναπολέοντα. Εις την άπομεμακρυσμένην εκείνην μικράν νήσον κείται πενήκοντα περίπου βήματα άπωτέρω του οικίσκου, εν ό έξησε και απέθανεν ο έξόριστος Ναπολέων, ο επιτάφιος λίθος όφ' όν από τής 7. Μαΐου 1821 μέχρι τής 15. Οκτωβρίου 1840 ανεπαύθησαν τα όστα του μεγάλου τέκνου τής Κορσικής. Το μέρος εκείνο περικυκλούται ήδη υπό πυκνών άκακιών και άλλων μικρών εύθαλών δένδρων, άπλή δε σιδηρά κιγκλίσ περιβάλλει την γήν, όφ' ής κατά το 1840 μετηνέχθησαν τα λείψανα εις Γαλλίαν. Ούδέν μνημείον, ούδεις σταυρός, άλλ' ούδ-ε καν επιγραφή τις υπάρχει επί του εκγρανίτου λίθου. Ένταύθα, εν τή άπολύτω σιγή τής φύσεως, όπου ούδεις κρότος άμάξης, ούδεμία όχλοβοή ταρασσει το ήμέτερον ούς, όπου εις ούδέν έχομεν να προσηλώσωμεν το ήμέτερον βλέμμα, ένταύθα όμιλεί αύτός ο λίθος, ο μηδεμίαν επιγραφήν φέρων, και άποδεικνύει την μηδαμινό-

Ο εν Άγία Έλενή τάφος του Μ. Ναπολέοντος.

τητα τής ανθρωπίνης ύπάρξεως και ζωής. Εκεί κάτω ανεπαύθησαν τα όστα εκείνου, πρό των βλεμμάτων του όποιου έτρεμεν όλη ή Εύρώπη και πρό τής δυνάμεως του όποιου και αύτοι οι Ισχυρότατοι ήγεμόνες τής Εύρώπης δουλικώς υπεκλίνοντο. Αυτός, ο παντοδύναμος Αυτοκράτωρ, έτελεύτησεν ένταύθα, εν τή μικρά ταύτη νήσω εις τα πέρατα του ώκεανού, μακράν του πεδίου των ένδόξων και θαυμαστών έργων του. αυτός, ο ανατρέψας τον κόσμον σύμπαντα, ο δωρούμενος τας χώρας ως εύτελείς δακτυλίους, κατετέθη ένταύθα έντός σιδηράς γής, ήν όσον και μικράν δεν ήδύνατο καν ίδίαν να όνομάση. Ο Δεσμώτης εκείνος Προμηθεύς ζών επί τής ιστορικής νήσου μίαν μόνην ήδονήν είχε και απήλασε, την προς τα κύματα άτενή προσήλωσιν, ώσει άνέπλαττε δια τής σκυθρωπής αυτού φαντασίας μυ-

στηριώδη τινα έλευθερωτήν και άνέμενε το φανταστικόν πλοΐον, όπερ ήθελε τον οδηγήσει εις νέους άγώνας και νέαν κοσμοκρατορίαν. Ο μέγας Ναπολέων και ύπερ ήμών έξεφράσθη ποτε συμπαθώς, ο δε Σολωμός θρηνών τον Βύρωνα άφιερσί τας έξης ύψηλάς στροφάς εις το μέγα τής Γαλλίας τέκνον:

στηριώδη τινα έλευθερωτήν και άνέμενε το φανταστικόν πλοΐον, όπερ ήθελε τον οδηγήσει εις νέους άγώνας και νέαν κοσμοκρατορίαν. Ο μέγας Ναπολέων και ύπερ ήμών έξεφράσθη ποτε συμπαθώς, ο δε Σολωμός θρηνών τον Βύρωνα άφιερσί τας έξης ύψηλάς στροφάς εις το μέγα τής Γαλλίας τέκνον:

Έτσι ο Άνθρωπος του Αιώνος
Όταν έπαυσε να ζ-η,
Καθώς ήθελεν ο φθόνος
Σ' ένα άγνωριστο νησί,

Ένώ άνάδινε, ή ψυχή του
Μόνους άρησε να έλθουν
Η Γαλλία και το παιδί του
Μηρός τα μάτια, πριν σβυσθουν

Όχι ή δόξα ή περασμένη,
Που με βία πολεμική
Του έδειχνε την Οίκουμένη,
Λέγοντάς του: Άκαρτερε!

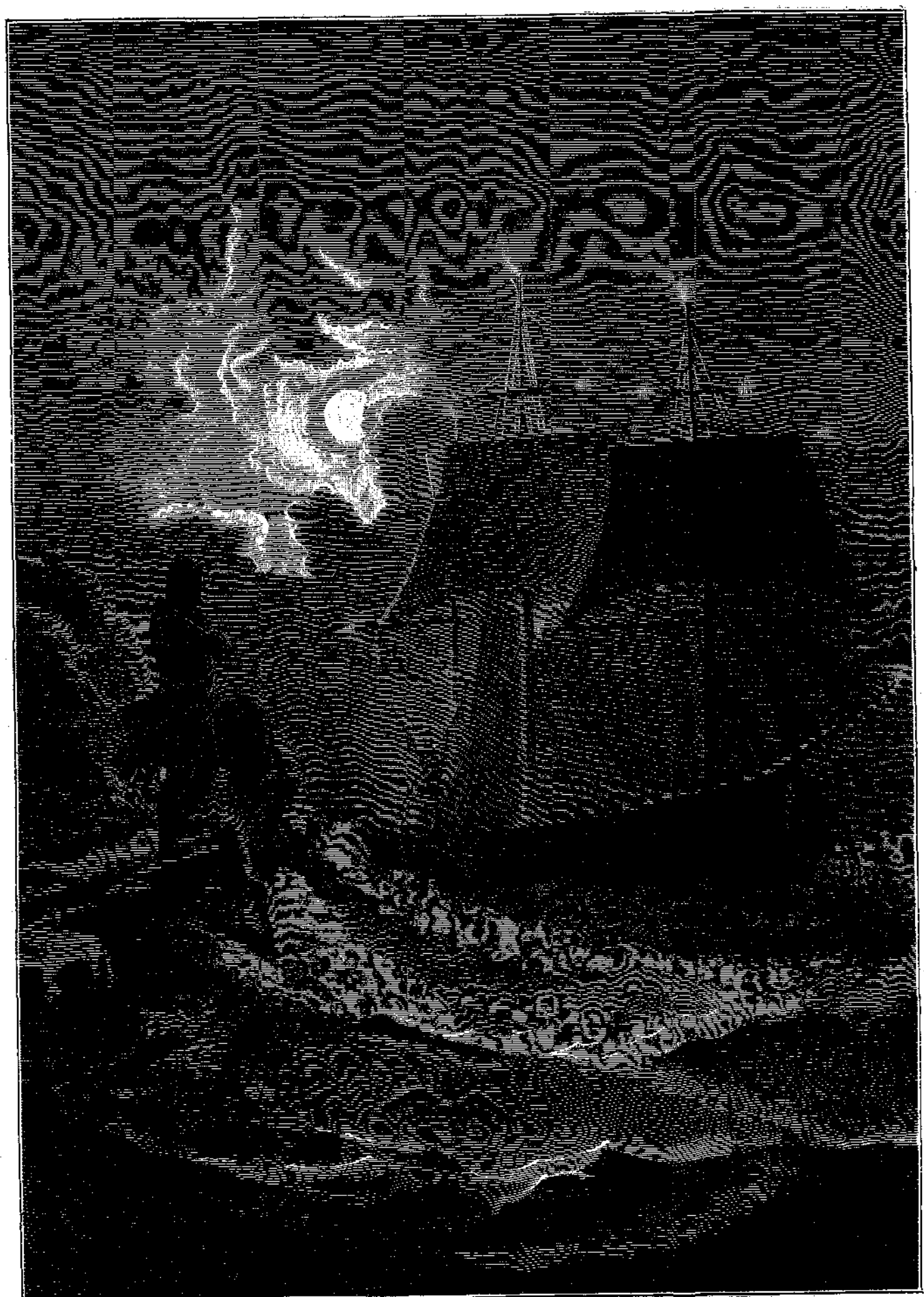
Και είχε μάγντρα εις το βράχο
Του Θεού τον όφθαλμό,
Και τριγύρω του μονάχο
Του πελάου το γογγυτό

Και όχι ή μοίρα, όπου σαράντα
Νίκαις του άδραξε ή σκληρή,
Και βαρύτερη εινε πάντα
Σε καρδιά βασιλική

Σ την ταφή με την πάχνη
Χύνει ή βρύσι το νερό,
Που του δρούσιε τα σπλάγγνη,
Εις το ψυχομαχητό.

Ταις ήμέραις, όπου αν μόνο
Τ' όνομά του ήθελε π-ης,
Όλιγότευαν 'ς τον θρόνο
Την αθάδεια οι βασιλείς,

Κατά 'μας και Αιτός άκόμη
Είχε δίξει μία ματιά
Είπε ή δάφνη ώρατα 'ς την κόμη
Όταν φέρνη έλευθεριά.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΩΣΤΙΚΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΑΓ. ΕΛΕΝΗΣ. (δε σελίδα 248).

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΩ.

(τέλος).

Φανερον εινε οτι εκ των δυο τούτων βάσεων οχι τα εξοδα, αλλά τα εξοδα μόνον υπόκεινται εις την θέλησιν του κυβερνήσαντος τον οικον. Πολλά εξ αυτών δια μόνης της θελήσεώς μας δυνάμεθα να παραλείψωμεν, άλλα να περιορίσωμεν, ούδεν εισόδημα όμως δυνάμεθα δι' αυτής να προκαλέσωμεν. Έντεϋθεν προκύπτει το κυριώτερον αξίωμα της αληθοῦς πλουτολογίας, ήτοι ή ορθή απάντησις εις την ερώτησιν: Κατά τί πρέπει να ρυθμίζωνται αι δαπάναι;

— Κατά τας ανάγκας ήθελον εἶπη οι πλείστοι, ως συνήθως και εν τῇ πράξει κάμνουσι και πάντοτε ναυαγοῦσι. Μέχρι τινος σημείου και τα εξοδα μας ἀκόμη δέν εχομεν υπό την ήμετέραν εξουσίαν, αλλά τας ανάγκας μας πάντοτε, εν ᾧ τα εξοδα εινε ο ἀκίνητος παράγων εν τῷ υπολογισμῷ. Το μόνον ἀρα ὄρθον εινε να εἴπωμεν: αι ἀνάγκαι και μετ' αυτών τα εξοδα πρέπει να ρυθμίζωνται κατά τα εξοδα. Άλλα και εν ταις ἀνάγκαις αυταις ὑπάρχει μέρος τι ἀκίνητον, ὅπερ εν οιαδήποτε περιπτώσει πρέπει να καλυφθῆ· ἀλλ' ο παράγων οὔτος δέν έχει πολλήν σημασίαν δια τον οικιακόν προϋπολογισμὸν των ἀναγνωστών των γραμμῶν τούτων, διότι αὐτός ἀποτελεῖ μόνον τα εις μόνην τήν διατήρησιν του σώματος ἀπαιτούμενα εξοδα, τα ὅποια ειναι τις δέν δύναται να διαθέσῃ, εινε ἴναγκασμένος ν' ἀποδάνῃ τῆς πείνης, ἐκτός αν ἄλλοι τον διατηρῶσι.

Ἄφ' οὔ όμως ἀπαξ ὀρισθῆ το ποσόν, ὅπερ μέλλει να λαμβάνῃ καθ' ἑβδομάδα ή κατά μήνα ή οικοδεσποινά δια τας οικιακὰς χρείας, τότε ἀνατίθενται συγχρόνως εις αὐτήν καθήκοντα, ὧν πρῶτον εινε να εξεύρῃ πόσον μέρος εκ των ὑπο τὴν διάθεσιν της χρημάτων δύναται να χρησιμοποιήσῃ δι' ἐκάστην ὀρισμένην δαπάνην. Νομίζω οτι δέν ἀπατώμαι, ισχυρίζομενος οτι ἀκριβῶς εις το κεφάλαιον τούτο ἐπικρατοῦσιν αι μεγαλύτεραι πλάναι, διότι οι περισσότεροι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς καλοὺς οικονομολόγους, φθάνει μόνον να εξοδεύωσιν ἐφ' ὅσον ἔχουσι χρήματα και, εταν λείπωσι ταῦτα, ν' ἀναβάλλωσιν ἐπιβαλλομένην τινὰ δαπάνην εως δτου ἔλθωσιν εις χεῖράς των χρήματα, μὲ σκεπτόμενοι οτι πιθανόν ἀργότερα να γίνῃ χρεία συγχρόνου προμηθείας ἀναγκαιοτέρων πραγμάτων· ὑπάρχουσι μάλιστα και ἀνθρωποι ἀγοράζοντες διάφορα πράγματα, χωρίς να ἔχωσιν οὔδὲ ὄλον το πρὸς ἀγοράν αυτών ἀπαιτούμενον ποσόν· ως πρὸς ζημίαν των γνωρίζουσι τούτο ἀπαντες οι ἔμποροι, οι χειρῶνακτες και εν γένει οι χάριν χρημάτων εργαζόμενοι. Ὅσον ἄγονον εινε δια τον πιστωτήν ἀντι των χρημάτων ή του ἰστίμου τῆς εργασίας του να ἔχη εν τῷ βιβλίῳ μόνον το ὄνομα του ὀφειλέτου του, ἄλλο τόσο καταστρεπτικώτερον εινε δια τουτον, ἀδιάφορον αν αἰσθάνεται ή μη το βάρος των χρεῶν του, να ἔχη πράγματα ὑπο τὴν κατοχὴν του, ἐπὶ πιστώσει ἀγορασθέντα· διότι ἐντεϋθεν εὐκόλως περιπίπτει εις τὴν ἀπάτην, νομίζων οτι το ὀφειλόμενον ποσόν ἀνήκει ἀκόμη εις αὐτόν και κατ' ἀρέσκειαν δύναται να το διαθέσῃ ὅπουδήποτε. Ὅταν ἀγοράσω εν ζεύγος ὑπόδημάτων ἐπὶ πιστώσει και φορέσω αυτὰ, δέν φέρω πλέον ἰδικόν μου κτήμα εις τοὺς πόδας, αλλά το του ὑπόδηματοποιού, ή εκ των εν τῷ ταμείῳ μου ὑπαρχόντων χρημάτων δεκαπέντε δραχμαί, το ἀντίτιμον δηλαδή των ὑπόδημάτων μου, ἀνήκουσιν εις αὐτόν, χωρίς οὔδὲ λεπτόν πλέον ἐξ αυτών να ἴνε ἰδικόν μου. Δια τούτο και πάσα δια τὴν οικογένειαν ἐπὶ πιστώσει ἀγορὰ τότε μόνον

δέν δύναται να ἔχη δυσαρέστους συνεπίαις, εταν ἀμέσως σημειόνεται το ὀφειλόμενον ποσόν και συνεχῶς παραβάλλεται το μέγεθος του λογαριασμοῦ πρὸς τα εξοδα, πρὶν γίνωσι και ἄλλαι δαπάναι.

Ἐφ' ὅσον διαφόρους σχέσεις και ἀν ζώσιν αι εις πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀριθμούμεναι ἑλληνικαὶ οικογένειαι, πάλιν ὅμως ὄλαι υπόκεινται εις ὀρισμένους νόμους, οτινε και τοὺς μᾶλλον ἀθαιρέτους τρόπους του βίου ρυθμίζουσι. Καὶ ἀφ' ἐνός μὲν λίαν λυσitelēs εινε καθ' ἑκαστον ἔτος να υπολογίζωνται αι γενόμεναι δαπάναι και να εξευρεθῆ ὁ μέσος ἔρος των καθ' ἑκαστα εξόδων ἀναλόγως πρὸς ἄλληλα και πρὸς τα εισοδήματα, ἀφ' ἐτέρου δὲ πρέπει εινε να τεθῶσιν ὅροι τινες γενικοί, ισχύοντες δια μίαν τινὰ τάξιν οικογενειῶν, ὧν ή παράβασις εν τῇ πράξει πάντοτε ἐπιφέρει βλάβην. Ἐν πρώτοις ἀς διαιρέσωμεν το διαθέσιμον ποσόν των χρημάτων εις 25 μέρη, ὅπερ κατά το σημερινόν εν Ἑλλάδι νόμισμα εινε εὐκόλον, διότι εν εικοστὸν πέμπτον των ἑκατὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τέσσαρας δραχμάς. Κατά ταῦτα λοιπὸν διατίθενται πρῶτον τα εξοδα ως ἐξῆς: Εἰς το ἐνοίκιον εν γένει δέν πρέπει να διατίθενται πλείονα των τεσσαρῶν εικοστών πέμπτων. Ὁ εξοδεύων δια τὴν οικογένειάν του 5000 δραχμῶν ἐτησίως πληρόνει πάρα πολλά, αν δια μόνον το ἐνοίκιον διδῇ 1000 δραχμάς· και τούτο διότι ὅσον εὐρυχωρότερα και κομψώτερα εινε ή κατοικία του, τόσον περισσότερα γίνονται κατ' ἀνάγκην και τα ἄλλα εξοδα πρὸς θέρμανσιν, φωτισμόν, διακόσμησην κτλ. Δια τούτο πᾶν μικρότερον οἶκημα, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀνταποκρίνηται εις τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς, εινε πάντοτε προτιμώτερον και το πρῶτον βῆμα πρὸς μεγαλειτέρας οικονομίας, εν ἣ περιπτώσει αὐται καταστῶσιν ἀναγκαστικὰ ἕνεκα ἀξιοθηθειῶν δαπανῶν ή μειωθέντων εισοδημάτων.

Αἱ ἀπαιτήσεις των ἐνδυμάτων οὔδέποτε πρέπει να ὑπερβαίνωσι τὰ τρία εικοστὰ πέμπτα. Πᾶσα δαπάνη πέραν του ὄρου τουτου χάριν ἐνδυμάτων γινόμενη οὐδέμιαν έχει θετικὴν ὠφέλειαν, πᾶς δὲ πέραν του πρῆποντος περιορισμὸς δυνατὸν να βλάβῃ ή τὴν ὑγιειαν ή τὴν κοινωνικὴν ἀξιοπρέπειαν.

Ὁ μισθὸς των ὑπηρετῶν ὀρίζεται κατά το μέγεθος των εισοδημάτων. Εἰς μικρὰς οικογενείας οὐδόλως ὑπάρχει τοιούτος, εις εὐπωρότερας ἀπορροφᾷ ἡμισυ ή εν εικοστὸν πέμπτον των ἐξόδων, εις δὲ τὰς πλουσίας περισσότερον.

Αὐτὰ εινε τὰ εν γένει δια τον οικον εξοδα, ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ των συζύγων ὀριζόμενα και κατά περιόδους ὑπ' αυτών πληροῦμενα. Το δεύτερον μέρος των ἐξόδων ἀποτελοῦσι τὰ γινόμενα εις θέρμανσιν και φωτισμόν. Ταῦτα ως ἐπὶ το πολύ ἐξαρτῶνται εκ των τοπικῶν σχέσεων, των μέσων πρὸς θέρμανσιν και φωτισμόν, ἐπίσης ὅμως και εκ τῆς προσοχῆς των οικογενειαρχῶν ὅπως μη δαπανῶνται ἀνωφελῶς. Ὅπωςδὴποτε τὴν σήμερον θα ἴρκει πρὸς τούτο εν και ἡμισυ εικοστὸν πέμπτον.

Εἰς το ζήτημα των λευχειμάτων (ἀσπρορροῦχων) το κυριώτερον εινε αν ἀρκούσιν εις λεύκανσιν αυτών αι εν τῷ οἴκῳ ὑπάρχουσαι εργατικαὶ χεῖρες, ή αν πρέπει και ξέναι να προσκληθῶσιν εις ἐπικουρίαν, ή τέλος αν ὄλα λευκαίνωνται ἐξω του οἴκου. Ἐν τῇ πρώτῃ μὲν περιπτώσει, αν και αι κατ' αὐτήν δαπάναι τῆς καυσίμου ὕλης δέν εινε ἀσήμεντοι,

το σύνολον των ἐξόδων πάλιν εινε ἐλάχιστον, ως ἀντιπροσωπεῖον μόνον ἡμισυ εικοστὸν πέμπτον του ὄλου προϋπολογισμοῦ, εν δὲ τῇ τελευταίᾳ και μετ' ὄλην τὴν οικονομίαν εις καυσόξυλα, ὁ ὄλος λογισμὸς ἀφάνεται ὑπὲρ το δέον και μάλιστα ἐντὸς των μεγάλων πόλεων ή τόπων, οὗς ἐπισκέπτονται πολλοὶ ξένοι.

Αἱ κυρίως οικιακαὶ δαπάναι ἴτοι αι τροφαὶ και τὰ ποτὰ δέον να μη ἴνε ὀλιγώτεραι των 8 και να μη ὑπερβαίνωσι τὰ 10 1/2 εικοστὰ πέμπτα. Ἐνταῦθα ως και εις τα δύο προηγούμενα κεφάλαια, ἀποτελοῦντα εν συνόλῳ πλεόν του ἡμίσεως του καθαροῦ εισοδήματος, μεγίστην σπουδαιότητα έχει ή οικονομικὴ δεξιότης τῆς γυναικὸς, ή ἀκάματος αὐτῆς μέριμνα ὑπὲρ των μικρῶν, ή τάξις της, ή καθαριότης, ή φειδώ, ή ἐπιμέλεια και νοημοσύνη της. Ἐκατὸν πράγματα δύναται ἐνταῦθα πολὺ εὐκόλως να οικονομήσῃ, ως και ἄλλα ἑκατὸν να κατασπαταλήσῃ, χωρίς να ἐννοήσῃ καλὰ καλὰ πῶς τούτο συνέβῃ.

Τὰ ἀτομικὰ ἐξοδα των συζύγων δέν πρέπει να ὑπερβαίνωσι ποτέ το εν και ἡμισυ εικοστὸν πέμπτον, δια δὲ τα ἀπρόοπτα πρέπει πάντοτε να ὀρίζωνται οὐχι ὀλιγώτερα των δύο εικοστών πέμπτων. Κατά ταῦτα λοιπὸν δυνάμεθα να καταστρώσωμεν τον ἐξῆς προϋπολογισμόν:

A. Οικιακὰ ἐξοδα	ἐλάχιστος ἔρος	μέγιστος ἔρος
1) Ἐνοίκιον	4/25	5/25
2) Ἐνδύματα	3	4
3) Μισθοὶ ὑπηρετῶν	0 1/2	1
4) Θέρμανσις και φωτισμὸς	1 1/2	1 1/2
5) Πλουσιὰ	1/2	1
6) Τροφή	8	10
	17 1/2/25	22 1/2/25

	ἐλάχιστος ἔρος	μέγιστος ἔρος
	17 1/2/25	22 1/2/25
B. Ἐκατὰ ἐξοδα		
7) Ἀτομικὰ	1 1/2	1 1/2
8) Ἀπρόοπτα	1 1/2	2
	3/25	3 1/2/25
Ἐν συνόλῳ	20 1/2/25	26/25

Ἐν τῷ υπολογισμῷ τούτῳ κατά μὲν τον κατώτατον ὄρον μένει περίσσειμα 4 1/2/25, κατά δὲ τον ἀνώτατον ἔλλειμα 1/25, ἐνίοτε δὲ και πλεόν αὐτοῦ. Δια να εξευρεθῆ λοιπὸν ή κατάλληλος θεραπεία του κακοῦ δέν πρέπει αὐθαιρέτως να εξααιρεθῆ ή περιορισθῆ δαπάνη τις, ἀλλ' ἀφ' οὔ μετ' ἐπιμελείας καταστρωθῆ ὁ λογισμὸς κατα εικοστὰ πέμπτα, ὀφειλομεν βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς πείρας και μετὰ πολλῆς περισκεφῆως να προβῶμεν εις τὴν μείωσιν ἐξόδων τινῶν, χωρίς ὅμως εν ταῦτῳ να ζημιούται ή θέσις τῆς οικογενείας. Ἐνταῦθα δέν δυνάμεθα λεπτομερῶς να ὑποδείξωμεν ὅποια δαπάναι εις τὰς διαφόρους τάξεις των οικογενειῶν, πλουσιῶν, εἰπῶρον κτλ. πρέπει ν' ἀξιοθηθῶσιν ή να περιορισθῶσιν ἀξιοπρεπῶς. Ὅσω ὅμως πλουσιώτερος εινε οἶκός τις, τόσον περισσότερα γίνονται και τὰ ἑκατὰ λεγόμενα ἐξοδα, ὅσω δὲ πτωχότερος, τόσον περισσότερα σχετικῶς εινε και αι δαπάναι δια τας πρώτας φυσικὰς ἀνάγκας, δια τὴν τροφήν. Εἰς τας μεσαίας και κατωτέρας τάξεις οικογενείας μέγα πρόσωπον διαδραματίζει ὁ ἀριθμὸς και ή ἡλικία των τέκνων, ή ὑγεία και ή πρὸς ἐργασίαν δύναμις τῆς οικοδεσποίνης. Εἰς ὄλας ὅμως εν γένει το μέγιστον μέρος των οικιακῶν ἐξόδων το διαθέτει ή σύζυγος, και δια τούτο αι οικιακαὶ αὐτῆς ἀρεταὶ ἐνταῦθα δύναται πρὸ πάντων να δειγθῶσι και ν' ἀναλαμψῶσι πρὸς το καλὸν και τὴν εὐτυχίαν των προσφιλῶν αὐτῇ ὄντων.

BIBLIΟΘΗΚΗ.

10. 11. HANŌEON ESOXON NOON και Meiner Deutschen Leier Klänge (ήτοι τόνοι της γερμανικῆς μου λῆρας) ὑπὸ Φίλιππου Α. Οικονομίδου. Ἐν Βιέννῃ, 1885. Δύο τομῆδια εκ σελίδων 62 και 77. Καὶ ή ἀσπρητέρα κριτικὴ ήθελεν ἀπονεύσει συμπαιδῶς συγγραφεῖρια τῷ ἐρασιτέχνῃ ἐκδότη τῶν φιλοκαλῶν τούτων ποιητικῶν συλλογῶν. Ἄνικαι ἴμετε πρὸς παροχὴν ποιητικῆς δάφνης εὐχόμεθα μετὰ του ἀδούρου Συγγραφέως, ἵνα „ή φιλομαθῆς ἑλληνικὴ νεολαία συλλέγῃ εις τον ἀνθηρότατον της παρισσίου ἱστορίας κήπον πᾶν ἔτι συντελεστικόν εις ἀξιοπρεπῶς ἴθους και χαρακτῆρος διάπλασιν, πρὸς δν σκοπὸν ως νύχις ἐξεδῶσαν και τὰ ποιητικὰ ταῦτα πονημῆματα“.

12. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ὑπὸ Δ. Η. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ. Ἐν Λειψίᾳ, 1885. Σελ. VIII και 207. Χρησιμώτατον τοῖς περὶ τὴν Γερμανικὴν ἀσχολουμένοις παρέχει βοήθημα ὁ νεαρὸς φιλόλογος, εις ὀλιγίστας σελίδας συμπυκνώσας τὰ προσόντα διαφόρων διεξοδικῶν πονημάτων και δι' εὐμεθέδου ἀλληλουχίας οικονομίας τό τε θεωρητικὸν και πρακτικὸν μέρος τῆς γερμανικῆς συντάξεως. Οὐ μόνον ἰ παντελῆς ἔλλειψις τοιούτου παρ' ἡμῶν ἐγγεγραμμένου ἀλλὰ και ή ὀμολογούμενη αὐτοῦ χρησιμότης ἐπιβάλλουσι ἡμῶν θερμωτάτην τὴν σύστασιν του καλοῦ τούτου βιβλίου.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ.

Ὅποση ταχύτητα και τεραστίαν δύναμιν ἔχουσι τὰ περιρρέοντα τὴν γῆν ὕδατα δύναται τις να μάθῃ ἀναγινώσκων τὰς περὶ „ἀμπώτιδος και παλιρροίας“ ἐκθέσεις γερμανοῦ τινος καθῆγητοῦ, ὅστις εν τινι ἐσχάτῳ ἐκδοθέντι σπουδαίῳ συγγράμματί του ἀφηγεῖται τὰ ἀκόλουθα δύο ἀξιοπεριεργα φαινόμενα, ὧν το μὲν φυσικῶς συνεδέετο πρὸς φοβρόν τι συμβᾶν τῆς φύσεως, το δὲ δεικνύει οτι και αὐτὸ το κύμα τῆς θαλάσσης δύναται να τείνῃ χεῖρα βοηθείας εις τον ἀνθρωπον και πρακτικῶς να χρησιμοποιηθῆ ὑπ' αὐτοῦ.

Τῇ 13. Αὐγούστου του ἔτους 1868 περὶ τὴν 5^{ην} ὄραν μ. μ. ὑψώθησαν αἰφνίς παρὰ τὴν ἀκτὴν του Περὸς ως ὑπὸ δυνάμεως ὑποχθόνιου τὰ θαλάσσια κύματα εις δέκα περίπου

μέτρων ὕψους· φοβερὸς σπασμὸς συνεκίνησε τὴν ἐξογκωθεῖσαν θαλάσσαν ἐπὶ στιγμὴν ἀπειλίσσας να καλύψῃ δι' ὕδατων τὰς πλησιοχώρους ἀκτὰς, — ἀλλὰ βαθμῆδὸν ἐγένετο πάλιν ἠρεμος ή ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ἐν τούτοις μετὰ δώδεκα ὄρας οι κάτοικοι των Σανδβιχίων νήσων παρετήρησαν βιαιὰν τῆς θαλάσσης ἀνοδον και κάθοδον, και μετὰ τέσσαρας ὄρας, περὶ τὴν 2 1/2 πρωϊνὴν ὄραν οι κάτοικοι τῆς νήσου Οὐπόλου, μίαις των νήσων Σαμόα, ἐταράχθησαν ὑπὸ τῆς φωνῆς του φύλακος, κραυγάζοντος οτι ή θάλασσα ἐξήρχετο τῆς κοίτης της, και ἀφ' οὔ παρήλθον ἑτεροι ἐξ εως ἐπτά ὄραι εις τὰ παράλια τῆς Αὐστραλίας ἤρχισαν τὰ ὕδατα ἀσυνήθως να ἀνέρχωνται και να κατέρχωνται. Εἰκοσι λοιπὸν ὄρας ἐχρεία-

σδησαν τα υπό του έν Περοῦ σεισμοῦ προκληθέντα κύματα, ὅπως διατρέξωσιν ἀπόστασιν 1,800 μιλίων, ἐπειδή δὲ κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἡ ταχύτης τῶν τοιούτων κυμάτων ἐξαρτάται μόνον ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα ὑπὸ τῆς παλιρροίας μετεωριζόμενα κύματα εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον διατρέχουσι τὴν ἀπόστασιν ταύτην.

Πρὸ 30 καὶ πλέον ἐτῶν ἀπερατώθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν τῶν θαυμασιωτάτων κτισμάτων τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ τετρακοσίων μέτρων μῆκους ἔχουσα γέφυρα μεταξὺ τῆς νήσου Arglesea καὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Οὐαλλίας. Ἐν εἶδει τεραστίου σωλῆνοςτηρίζεται ἐπὶ ὕψηλοτάτων στύλων ἡ περιφέρημος αὐτῆ γέφυρα τῆς Βρεττανίας καὶ ἐπ' αὐτῆς κινεῖται καθ' ἐκάστην ἡ ἀτμοκίνητος ἀμαξοστοιχία. Ὁ γιγάντιος οὗτος σιδηροῦς ὄγκος προσηρμόσθη ἐν πρώτοις ἐπὶ τῆς ἀκτῆς εἰς τέσσαρα μέρη, εἶτα δὲ κατεβιβάσθη διαρκούσης τῆς ἀμπώτιδος διὰ καταλλήλων πακτῶνων, ὅστινες ἀρχομένης τῆς παλιρροίας ὑψώθησαν ἐπιπλέοντες μετὰ τοῦ βάρους τῶν κατόπιν οἱ σωλῆνες προσεδέθησαν εἰς ἰσχυρὰ καλώδια, δι' ὧν ἐσύρθησαν μέχρι τῶν στύλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστρεώθησαν τέλος δι' ὑδραυλικῶν μηχανῶν.

Τὸ σχέδιον τοῦ μεγάλου τούτου ἐπιχειρήματος ἔκαμεν ὁ διάσημος ἀγγλος μηχανικὸς Ροβέρτος Στέφενσον, ὃν κατὰ τὴν κατασκευὴν τῆς γεφύρας ἐβοηθήσαν οἱ μηχανικοὶ Brunel καὶ Fairbrain. Ἄς ἀποδῶμεν δὲ τώρα πῶς αὐτὸς ὁ Στέφενσον διηγεῖται τὸ γεγονός.

„Ἄπο πρώτας κατ' ἄλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ περὶ τὴν 2 μ. μ. ἀνέμενον τὴν παλιρροίαν· ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς ἦκουον τὸν κρότον τῶν εἰς τὴν ἀκτὴν θραυομένων κυμάτων. Μακρὰν καὶ εἰς τὰς δύο ὄχθας ἔκειον πυρὰ καὶ δάδες, ὅπο τὸ φῶς τῶν ὁπίων οἱ ἐργάται εἰργάζοντο καὶ τὴν νύκτα. Μέγα βάρος ἐπέβη τὴν καρδίαν μου. Τότε ἠσθάνθη φοβερὰν ἀπογοήτευσιν καὶ ἐκεῖ ὅπου

περὶ τῶν πάντων ἀμφέβαλλον ἤκουσα φωνὴν λέγουσάν μοι: „Ὅλα ἐν τάξει, ὅλα πηγαίνουν καλὰ! Καλὴ μέρα!“ ἀνεγνώρισα τὸν Brunel, ὅστις εἶχε δώσει τὰς τελευταίας ὁδηγίας.

Ἦλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἤρχιζεν ἡ παλιρροία. Ἰστάμην ἐπὶ τοῦ σωλῆνος, ὅστις πρώτος ἐπρόκειτο νὰ συρθῆ μετὰ τὸ δύο ἑκατομμυρίων λιτρῶν βάρος του. Νεκρική σιγή ἐπικρατεῖ ἤδη εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας, πλήρεις ἐργατῶν, ἐτοιμῶν εἰς τὸ ἔργον των, καὶ ἀπειρῶν θεατῶν. Ἐβλεπον τὸν Fairbrain ὡς μικρὸν σημεῖον Ἰσταμένον ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς Anglesea ἐπάνω εἰς τὸ ἰδιόν του παρόρηγμα, κάτωθεν μου δὲ Ἰστατο ὁ Brunel — παντελῆς σιγή ἐπεκράτει, μόνον δὲ ἡ ἀνερχομένη θάλασσα ἐθορύβει περὶ τοὺς πάκτινας, εἰς τὰς πλευρὰς τῶν ὁπίων προσέκρουον τὰ κύματά τῆς μετὰ ὀλονὲν ἐπιτεινομένης ἐντάσεως.

Τέλος καὶ ὁ θόρυβος οὗτος ἔπαυσε — βλέπω τὸ ὄρολόγιον καὶ τὰ ὕδατα· ἡ παλιρροία εἶχε φθάσει σχεδὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς ὀρισιμένου, — ἀλλ' ὁ σιδηροῦς ὄγκος δὲν ἐκινεῖτο — ἡ καρδία μου ἐπλησίαζε νὰ διαρραγῆ· αἴφνης ὅμως ὑπὸ τοὺς πόδας μου αἰσθάνομαι νὰ τρίξωσιν ὅλοι ἐκεῖ-

νοὶ οἱ κολοσσιαῖοι σωλῆνες — ὁ παμμεγέθης σιδηροῦς ὄγκος ὑπεχώρησεν, ἐκινήθη, καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἶδον νὰ φέρονται πρὸς ἡμᾶς τὰ παραπήγματα. Ἀκράτητοι ζητωκραυγαὶ ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα, οἱ ἐργάται μου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὄχθῶν πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται — ὁ τεράστιος σωλῆν ἐπλεε πλέον!

Ἄνευ τινὸς ἀτυχήματος καὶ μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας, ὥσανεὶ μία μόνον θέλησις ἐκυβέρνα ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνδρας, μεθ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος, ἔφθασεν ὁ σωλῆν μετὰ τῶν στύλων· αἰσθημα ἀνέκφραστον μεγαλείου καὶ σμικρότητος συγχρόνως ἠσθάνθη, ὅτε ἤκουσα τὸν κολοσσὸν τρίξοντα νὰ ἐπικαθῆται ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν λιθίνων αὐτοῦ ἑρείσματων.“

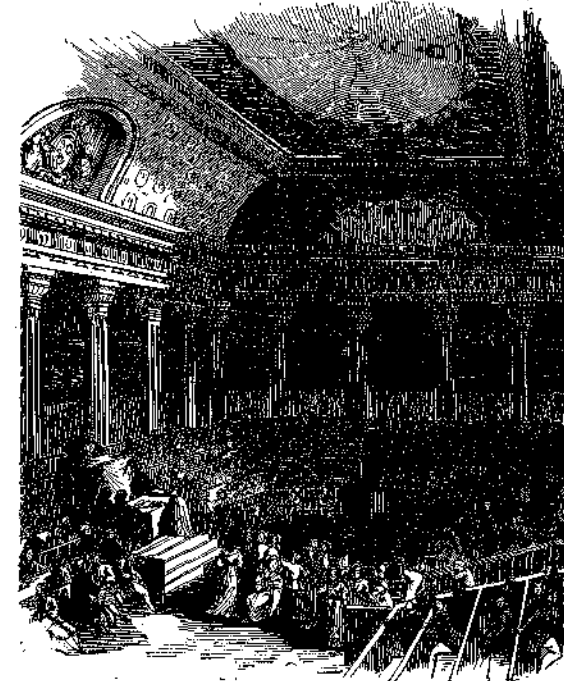
ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΑΔΑΕ. Ἐγεννήθη τῆ 1/13. Μαΐου 1840.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Ἦ ἐν τῷ προλαβόντι τῆς Κλειῶς φυλλαδίῳ ἀναδημοσιεύεις τῆς εἰκόνας ἐνὸς τῶν ἐξοχωτάτων ἀντιπροσώπων τῆς συγχρόνου μουσουργίας, τοῦ ἀληθοῦς πολυκρότου Ριχάρδου Βάγνερ παρέχει ἡμῖν ἀφορμὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν πολλὰ ὀδὸν ἡμῶν ἐκφρασεῖσις ἐπιθυμίας, ὅπως καθιστῶμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς Κλειῶς ἐνημέρους τῶν περιεργωτέρων καλλιτεχνικῶν εἰδήσεων.

Μεταξὺ τῶν θεατρικῶν χρονικῶν δύναται βεβαίως νὰ ἔχη ἐνδιαφέρουσαν χώραν καὶ ἡ ἔξις τῆς περιωνύμου Σάρρας Βερνάρ ἐπιστολή, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Evénement τῶν Παρισίων καὶ προσερχομένη ἐκ τῶν Eaux-bonnes, ἔπου καὶ διατρίβει ἡ δαιμονία καλλιτέχνης. „Κατοικῶ εἰς ἤσυρον καὶ ἀπομακρυσμένον μέρος, ἔπου τὸ πᾶν ἀποπνέει γαλήνην. Ἡ ἴρεμία μὲ πνίγει καὶ ἡ νευροπάθειά μου καθίσταται ἀνυπόφορος. Ὁ πνευτός μου, αὐτὸς ὁ ἀπιστος πνευτός, μ' ἐρατῆλειψεν. Ὅλοι οἱ περὶ ἐμὲ χαίρουσι καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἐγὼ θλίβομαι καὶ μελαγχολῶ. Ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου βλέπω τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἶνε· ὁ βίος οὗτος ὄνοησι τὰ παρασκήνια τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἐφήμερος φρόνησις τὰ φωτίζει. Καὶ θεατῆς εἶμαι ἐγώ. Πόσον εἶμαι δυστυχῆς! ὄμοι! Οἱ ἄνθρωποι εἶνε εὐφραεῖς καὶ πολυάριθμοι· πολλὰ πράγματα συμβαίνουσι συγχρόνως καὶ πολυπλῶως ἐπίσσανται τὰ νήματα τῶν ραδιοσυρτῶν· καὶ παραπλεύρως τούτων αἰώνια ἰλαροτραγῳδία! Πῶς σοβαρεύονται εἰς τὰ κωμικὰ οἱ ἄνθρωποι καὶ μετὰ πόσης καρτερίας ἀντιμετωπίζουσι τὰ τραγικὰ. Εἶμαι ἀπελπισ, διότι αὐτοὶ εἶνε οἱ διδάσκαλοι ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἡμεῖς οἱ ἠθοποιοὶ εἶμεθα ἀρχαῖοι καὶ πλέον οὐ. Δι' αὐτὸ κρινόμεθα ἐνίοτε σκληρότατα ὑπὸ τῶν μεγάλων τούτων συναδέλφων μας, ὅστινες εἶνε βέβαια οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ βίου. Καὶ ὅμως δὲν ἔχουσι δίκαιον· τὸ ἐπάγγελμα ἡμῶν, ὡς ἀρχαίων ἐν τῇ ὑποκριτικῇ, εἶνε πολὺ δίκαιον ἐπιτήδευμα. Καὶ διατὶ μᾶς θεωροῦσιν ἀνακρίτους; Ἡ Σοφία Κρουαζὲτ μετὰ τὴν σκηρὴν ἐκείνην τοῦ δηλητηριασμοῦ ἐν τῇ „Σφιγγί“ ἔμεινε ὠρὰ καὶ ριγώσα, ἐλιποθύμει δὲ συχνὰ μετὰ τὴν παράστασιν. Ὁ τραγωδὸς Μπωβαλὲ ἔκλειε πάντοτε θερμῶς μετὰ τὴν ἐν τῷ δάσει ἐκείνην σκηρὴν τοῦ Βασιλέως Ἀλεξ. Ἡ δαιμονία Σωσσάνα Ράιχενμπεργὺ ὑπέκειτο εἰς νοσηρὸν ἐρεθισμὸν μετὰ ὑπόκρισιν τῆς παράφρονος, ὁ δὲ Σουλλὺ ὑποκρινόμενος τὸν Ὁρέστην κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀληθοῦς μανίας, διαρκούσης πολλὰς λίαν ἐπικινδύνους. Ἐγὼ οὐδέποτε

παρέστησα τὴν Φαίδραν χωρὶς νὰ λιποθυμῶ ἢ νὰ πάθω αἰμοπετυσίαν, μετὰ δὲ τὴν τετάρτην εἰκόνα τῆς Θεοδώρας, ὅτε φονεύει τὸν Μάρκελλον, περιπίπτω εἰς τοιαύτην νευρικὴν κατάστασιν, ὥστε δρολιζούσα μεταβαίνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην. Καὶ ἡ νευρικὴ αὕτη ταραχὴ ἀποβαίνει δυσάρεστος εἰς τοὺς περὶ ἐμὲ ἂν δὲν ἐπέβη ἡ ἀπὸ τῶν δαιμόνων ἀνακούφισις, μᾶλλον δ' ἐπικινδυνωτέρα διὰ τὰ σκευῆ. Οἱ ἔξοχοι συνάδελφοί μου, οἱ ὑποκριταὶ τοῦ βίου, ὅ ἀναφανήσωσι τώρα ἀμέσως“ ἂ, αὐτὸ δὲν εἶνε μεγάλη τέχνη! Διὰ νὰ παριστῆται τις καλῶς, πρέπει νὰ μὴ αἰσθάνεται. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Διδερτὸς! „Ἀλλὰ τί με μέλει ἔμενα; ἄς μείνω πιστὴ εἰς τὴν πλάνην μου. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι πρέπει τις νὰ πάσχη ἀληθῶς, διὰ ν' ἀπατῆ νὰ τὸν πιστεῖσασιν οἱ ἄλλοι. Αὐτὸς εἶνε ἡ ἀληθινὸς τοῦ ἠθοποιοῦ βίος, αὐτὴ ἡ περιφλεγῆς ἐστία τῶν ξένων παθῶν, αἵτινα καὶ ἡμεῖς ὑφιστάμεθα πράγματι ἡ τοῦλάχιστον ἀσυνειδήτως δεικνυόμεθα. Διαρκεῖς παλμοὶ . . . διὰκόπος καὶ τοῦ τοῦ ἐργασίας . . . βαρυθυμία τις διὰ τὴν ἀτέλειάν μας . . . ἡ ἐλπίς πρὸς τελειοποίησιν· καὶ τούτο εἶνε νευροπάθεια εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν. Καὶ ὅταν κατόπιν μεταπίπτωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ κωμωδίαν, εἰς τὸν συνηθῆ βίον, τότε εἶμεθα ὅλως διόλου βλάκες καὶ ἡλίθιοι. Τίποτε δὲν κἀμνομεν σωστόν, ἡ περὸνκά μας στέκεται στραβά, ἡ ἐνδυμασία μας εἶνε μέγχις ἰδιοτροπίας ἀπέρητος, καὶ οἱ μεγάλοι μας συνάδελφοι εἶνε διὰ τοῦτο δυσηρεστημένοι. Τότε μᾶς χλευάζουσι, μᾶς ὑβρίζουσι μάλιστα. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἴσως

Ἰστανικὸς βουλευόμενος ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπιποιήσεως.

σφαλίμα, ὅτι δὲν παίζομεν ὡς αὐτοὶ καλὰ τὴν κωμωδίαν τοῦ πραγματικοῦ βίου. Τὸ εἶπον· κατὰ τοῦτο εἶμεθα ἀρχαῖοι . . . Ἄ, τί καλὰ! μ' ἐπίασεν ὁ πνευτός!“

— Ἡ χίρα τοῦ μεγάλου Ροσσίνι, πρὸ διετίας τελευτήσασα, ἐπέβαλε τοῖς κληρονόμοις αὐτῆς τὴν διάθεσιν ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐκ τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τῆς πρὸς ἀνέγερσιν Ἀσύλου τῶν ἀπομάχων καλλιτεχνῶν ἐν Παρισίῳ. Ἡ ἀξία τοῦ μεγαλοφυοῦς συζύγου χίρα παρέχει στέγην εἰς ὀλόκληρον τάξιν ἀναξιοπαθούντων πολλῶν τῆς τέχνης λειτουργῶν, ὅστινες εἶτε ὡς ἠθοποιοὶ εἶτε ὡς αἰδοὶ δὲ ἀναπαύονται πρὸ τῆς ἐπιουδίου τελευτῆς ἐν τῇ κατ' ὅλην τῆς γαλήνης, ὃν ἤγειρεν ἡ τρυφερότης μεγαλωνύμου γυναικός. Μεγάλῃ ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός· αἰωνία ἡ μνήμη καὶ τῆς γυναικός.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων μου ἠγάπων τόσον πολὺ τὴν γυναικά μου, ποῦ ἔτος . . . μ' ἔρχονταν καμμὴ φορά νὰ τὴν φάγω.

— Καὶ τώρα;
— Ἄχ, φίλε μου! Τώρα πολὺ πιικρὰ μετανοῶ, διότι τότε δὲν τὸ ἔκαμα.

Μέγας τῆς ἐπαρχίας κτηνοτρόφος ἐτηλεγράφησε πρὸς γνωστὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ κτηνέμπορον ὡς ἔξις: Στελεῖτε ὅλα τὰ γουρουνία αὐρίων ἔς τὸν σταθμὸν· περιμένω καὶ Σὰς· ἐγὼ σήμερον δὲν ἔρχομαι αὐτοῦ, διότι τὸ μετὰ μεσημβρίαν τραῖνο δὲν παίρνει βιάδια: Ἡ δουλειάς πᾶνε ἀσχημα ἐδῶ· ἂν ἐκεῖ ζητηθῶν βουβάλια καὶ χρειασθῆτε ἀπ' αὐτὰ, μὴ ξεχνάτε, παρακαλῶ, κ' ἐμένα!“

Ὁ Φιγαρῶ τῶν Παρισίων διηγεῖται ὅτι εἰς τὰς παραλίους τῆς Γαλλίας πόλεις κατὰ τὴν ἐποχὴν τώρα τῶν θαλασσίων λουτρῶν κατ' ἔντησιν τοῦ συρμού εἶδη τινὰ γυναικείων καὶ ὀνδρικῶν ἐνδυμασιῶν καθ' ὅλα ὅμοιοι. Ταῦτας φέρουσι ἀμφοτέρω τὰ φύλα κατὰ τὴν εἰς τὸ ὕδωρ κατάδυσιν, καὶ

δύσκολος εἶνε τότε ἡ διάκρισις. Ζηλότυπός τις σύζυγος ἐπιστρέφων τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν του ἠρώτησε κατ' ἀνόητον συνήθειαν τὴν ὑπηρετρίαν, ἂν ἡ κυρία εἶχε τὴν ἡμέραν ἐπίσκεψιν καὶ πόσον τὸ φιλὸν τοῦ ἐπισπέτου. Καὶ ἡ ὑπηρετρία:

— Ἦταν κἀποιοὺς σήμερα ἐδῶ, ἀλλ' ἐλησμόνησα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἦταν γυναικῆ!

Νεοσύλλεκτος ἐπαρχιώτης ἐτάχθη σκοπὸς κατὰ τὸ μεσονύκτιον πρὸ τοῦ στρατιῶνος. Κατὰ τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ λοχίου τοῦ τάγματος, ἐν ἣ ἐπίσης κατ' ἔκειτο καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου. Ὁ τελευταῖος χάριν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων διητύδυνεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν οὐρανὸν μέγα τι τηλεσκόπιον, τὸ ὅποτον μακρόθεν ὁ σκοπὸς ἐξέλαβεν ὡς τηλεβόλιον, ὅπο τοῦ γνωστοῦ λοχίου χειρισθῆσάμενον, καὶ ἐκστατικῶς ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοφανοῦς σκοποβολῆς. Αἴφνης ἔλαμψε κίπτων ἀστὴρ τις ἐκ τῶν διαφάντων. Ὁ στρατιῶτης ἐκπληκτος ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ ὄπλον ἀπὸ τῶν χειρῶν του καὶ ἀνεφώνησεν ἔνθους „Μπράβο, κύριε λοχία! τὸ ἄλαχος περίφημα!“

καὶ τέλος ὁ „Μπάμπης“ πρίγκηψ Βίβαρκ, ὡς νεώτατος, ἔρχεται τελευ-
ταῖος μὲ τὰ ἑβδομήκοντά του ἔτη ἐπὶ τῆς βόρειος. Ὅντως θαυμαστή με-
γάλων ἀνδρῶν τετρακτὺς, εἰς ἣν ὀφείλει ἡ Γερμανία τὸ μεγαλεῖόν της!

τέστησαν γνωστότατοι ἐν τῇ ἀγγλικῇ κοινωνίᾳ διὰ τοῦ ἑξῆς ἀκόπου τεχνά-
ματος. Ὁ μουσικὸς εὐρίσκει ἓνα ἐκδότην τῆς νέας αὐτοῦ συνθέσεως, καὶ
ὁ τελευταῖος συνεννοεῖται μετὰ διακεκριμένων ὀπωροῦν ἀοιδῶν, οἵτινες εἰς

Ὁ γραικὸς Αὐτο-
κράτωρ ἀνέψωσεν
ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὴν
τάξιν τῶν εὐπα-
τριδῶν τὸν ἐν Χάλλῃ
διάσημον καθηγη-
τὴν τῆς χειρουργι-
κῆς Ῥιχάρδον
Φόλκμαν, παρωρ-
μήθη δ' εἰς τοῦτο,
καθ' ἃ λέγεται, οὐκ
ἐν τῶν ἐξόχων ἐν
τῇ ἐπιστήμῃ κα-
τορθωμάτων τοῦ
διαπρεποῦς ἀνδρός,
ἀλλ' ἐν τινος συλ-
λογῆς χαριστάτων
ποιημάτων του, φε-
ρόντων τὸν τίτλον
„Ρεμβασμοὶ“ καὶ
δημοσιευθέντων
ὑπὸ τὸ ψευδώνυ-
μον Ῥ. Λεάνδρου.

— Γενικῶς
λέγεται περὶ τῶν
Γάλλων, ὅτι πά-
σχουσιν ἀμάθει-
αν περὶ τὰ γεω-
γραφικὰ ἴσως εἶνε
ἀληθές, ἐν τούτοις
καὶ οἱ Ῥωμοῦνοι
φαίνεται ὅτι εὐρί-
σκονται ὅσον ἀφορᾷ
τὴν γενεαλογίαν τῶν
ἡγεμόνων τῆς Εὐ-
ρώπης εἰς τὸ αὐτὸ
σημεῖον. Περὶ τοῦ-
του δύνασθε νὰ περ-
σθῆτε ἀναγινώ-
σκοντες τὸν ἀριθ.
2267 τῆς „Indé-
pendance rou-
maine“, ἐνθα λέ-
γεται ὅτι ἡ Αὐτο-
κράτειρα τῆς Αὐ-
στρίας εἶνε μήτηρ
τῆς βασιλισσῆς τῆς
Ἰσπανίας.

— Ἡ ἐπιτυ-
χία πάσης νέας συν-
θέσεως ἐξαρτᾶται
κατὰ μέγα βέβαια
μέρος ἀπὸ τῶν ἀοι-
δῶν, οἵτινες πρῶ-
τοι ἀναλαμβάνουσι
τὴν δημοσίαν αὐ-
τῆς φωνητικὴν πα-
ράστασιν. Ἄλλ' οἱ σύγχρονοι ἐν Λονδίνῃ μουσικοὶ, καὶ κατὰ τοῦτο πρακτι-
κώτεροι τῶν ἀλλοθενῶν ὁμοτέχνων φιλατιμούμενοι νὰ φαίνωσι, γράφουσιν
ἀπὸ τινος ἀπαριθμήτους κοινὰς συνθέσεις ὡς πρὸς τὸ ποσὸν μαῶλον ἢ
τὸ ποῖον διακρινομένας, καὶ οἱ ἀφανέστεροι ὡς ἐκ τούτου μελοποιοὶ κα-

ἀγοῦσιν εἰς ὅλας
τὰς ἀριστοκρατικὰς
οἰκογενεῖας τὸ και-
νοφανές ἐμπόρευμα
διὰ τῆς ἀδιακόπου
ἐν τοῖς προγράμ-
μασι τῶν τε ἰδιω-
τικῶν, οἰκογενεια-
κῶν δηλ., καὶ δη-
μοσίων συναυλιῶν
ἀναγραφῆς αὐτοῦ.
Ἐννοεῖται ὅτι αὐτέ-
ρονται οἱ ἀοἶδοι
ἐκ τῆς μεγάλης πω-
λήσεως τοῦ νέου
συνθέματος, ἀφοῦ
ὁ δραστήσιος ἐκ-
δότης κρατήσῃ τὴν
συνῆθη προμήθειαν
εἰς χρῆμα καὶ ὁ
συνθέτης εἰς δό-
ξαν. Γερμανικῆς τις
ἐφημερίδος ὀνομάζει
τὴν κατὰ κράτος ταύ-
την φυλλοξήραν τῆς
τέχνης, ἥς τὴν παρ'
ἡμῶν μετὰ δόξαν οὐ-
δένα ἔχομεν βέβαια
λόγον νὰ φοβώμε-
θα, ἐφ' ὅσον τοῦ-
λάχιστον δὲν ἔχο-
μεν Συνθέτας, Ἐκ-
δότας καὶ μάλιστα
Ἀκροατὰς.

Μ. Π.

ΜΙΚΡΑ ΑΛ-
ΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.
— κ. Ο. Π. εἰς
Βατούμ. Μετὰ
τῶν αἰτηθέντων
ἐστάλη καὶ ἡ ἀπό-
δειξις. — Καν' Ἀρ.
Δ. εἰς Βάρναν. Συ-
νεμορφώθημεν ἀπο-
πολλοῦ πρὸς τὴν
ὑμετέραν ἐπιθυμί-
αν. — κ. Χ. Σ.
Καρβ. εἰς Αὐλῶνα.
Εὐχαριστῶς ἀπε-
στέλλαμεν τὴν σει-
ρὴν καὶ μετ' αὐτῆς
καὶ τὴν οὐσίαν
ἀπόδειξιν. — κ. κ.
Α. Σ. εἰς Σουλινῶν.
Θὰ προσπαθήσω-
μεν νὰ ἄρωμεν καὶ τὸ πρόσκομμα τοῦτο, ἥδη δὲ ἀποστέλλονται τὰ αἰ-
τούμενα εἰς τὰς σημειουρένας διευθύνσεις. Πλεονεκτήματα μανθάνετε ἐξ ἰδιαι-
τέρως ἡμῶν ἐπιστολῆς. — κ. Δ. Κ. Π. εἰς Βουκουρέστιον. Μετὰ τοῦ ση-
μερινοῦ ἀποστέλλεται ὑμῖν ἐν νέου τὸ αἰτούμενον, οὗτω δὲ βεβαιώσαθε,
ὅτι οὐδὲν κἄδος ἔγκριται εἰς ἡμᾶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Δημοσθένης ὑπὸ Ἰ. ΞΕΝΙΑΔΟΥ (εἰδὼν Δημοσθένους, ἀπαγγέλοντος πρὸ τῶν κυμάτων τοῦ Παλῆρου, ἐν σελ. 244).
— Περὶ κινήσεως τῶν φυτῶν ὑπὸ Ε. Ν. — Τὰ ἄστρα, εἰδύλλιον κατὰ τὸν Ἀλφόνσον Δωδὲ (εἰκὼν αὐτοῦ ἐν σελ. 252) καὶ κατὰ παράφρασιν δημοῦ
τῆς κυρίας J. N. — Ναπολέον ὁ μέγας ἐν Ἀγ. Ἐλένη (τάφος αὐτοῦ καὶ τὸ φανταστικὸν πλοῖον, εἰκὼν ἐν σελ. 248 καὶ 249). — Δοῦναι καὶ λαβεῖν ἐν
τῷ οἴκῳ. — Βιβλιοθήκη. — Ἡ δύναμις τοῦ ὕδατος. — Μουσικὴ καὶ θέατρον. — Ἀνέκδοτα. — Καρμέλα ὑπὸ Edmonde de Amicis (Διήγημα — συ-
νήχησι). — Ἐπιτολὰι ἐξ Ἑσπερίας. Αὐτοκρατορικαὶ συνεντεύξεις καὶ τὸ Ζουρικεῖον. — Ἰωάννης Κοῦρτιος (εἰκὼν ἐν σελ. 241). — Ἀλφόνσος Λωδὲ (εἰκὼν ἐν σελ. 252). —
Ἰνδικαὶ φρονήσεις καὶ γυναῖκες ψηφίουσιν κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐκπαιδείαν (εἰκὼν ἐν σελ. 253). — Οἱ ἁμαρτηλῆται τοῦ Λονδίνου. — Τηλέγραφοι ἐν Ἀγγλίᾳ. — Οἱ τίσιμας εὐδὸς
τῆς Γερμανίας. Ἀριθμὸς πρὸς χειρουργὸν ποιητὴν. — Μουσικὴ φυλλοξήρα. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bar & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Soning, ἐν Λειψίᾳ.